

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2009/111/WE**z dnia 16 września 2009 r.****zmieniająca dyrektywy 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2007/64/WE w odniesieniu do banków powiązanych z centralnymi instytucjami, niektórych pozycji funduszy własnych, dużych ekspozycji, uzgodnień w zakresie nadzoru oraz zarządzania w sytuacji kryzysowej****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 47 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽²⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z konkluzjami Rady Europejskiej i ECOFIN oraz międzynarodowymi inicjatywami, takimi jak szczyt G-20 w dniu 2 kwietnia 2009 r., niniejsza dyrektywa stanowi pierwszy poważny krok w reakcji na niedociągnięcia ujawnione przez kryzys finansowy przed podjęciem dalszych inicjatyw zapowiedzianych przez Komisję i określonych w jej komunikacie z dnia 4 marca 2009 r. zatytułowanym „Realizacja europejskiego planu naprawy”.
- (2) Artykuł 3 dyrektywy 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe ⁽⁴⁾ pozwala państwom członkowskim określić specjalne zasady ostrożnościowe dla instytucji kredytowych stale powiązanych z organem centralnym od dnia 15 grudnia 1977 r., o ile te zasady zostały wprowadzone do prawa krajowego do dnia 15 grudnia 1979 r. Te limity czasowe uniemożliwiają państwom członkowskim, zwłaszcza tym, które przystąpiły do Unii Europejskiej po 1980 r., wprowadzenie lub utrzymanie tych specjalnych zasad ostrożnościowych w odniesieniu do podobnie

powiązanych instytucji kredytowych, które powstały na ich terytorium. Należy zatem usunąć limity czasowe określone w art. 3 tej dyrektywy, aby zapewnić równe warunki konkurencji pomiędzy instytucjami kredytowymi w państwach członkowskich. Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego powinien opracować wytyczne w celu wzmocnienia konwergencji praktyk nadzorczych w tym zakresie.

- (3) Hybrydowe instrumenty kapitałowe odgrywają istotną rolę w bieżącym zarządzaniu kapitałem instytucji kredytowych. Instrumenty te pozwalają instytucjom kredytowym osiągnąć zróżnicowaną strukturę kapitału oraz umożliwiają dostęp do szerokiego grona inwestorów finansowych. W dniu 28 października 1998 r. Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego przyjął umowę w sprawie kryteriów kwalifikowalności oraz limitów włączania niektórych rodzajów hybrydowych instrumentów kapitałowych do funduszy własnych podstawowych instytucji kredytowych.
- (4) Ważne jest zatem ustalenie kryteriów uznawania tych instrumentów kapitałowych za fundusze własne podstawowych instytucji kredytowych oraz dostosowanie przepisów dyrektywy 2006/48/WE do tego porozumienia. Zmiany w załączniku XII do dyrektywy 2006/48/WE wynikają bezpośrednio z określenia tych kryteriów. Fundusze własne podstawowe, o których mowa w art. 57 lit. a) dyrektywy 2006/48/WE, powinny obejmować wszystkie instrumenty, które na mocy prawa krajowego uznaje się za kapitał własny, których ranga jest taka sama jak akcji zwykłych w trakcie likwidacji i które w pełni pokrywają straty na równi z akcjami zwykłymi w sytuacji kontynuowania działalności gospodarczej. Instrumenty te powinny obejmować instrumenty zapewniające preferencyjne prawa do wypłaty dywidendy na zasadzie nieskumulowanej, pod warunkiem że zostały one umieszczone w art. 22 dyrektywy Rady 86/635/EWG z dnia 8 grudnia 1986 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych ⁽⁵⁾, mają taką samą rangę jak akcje zwykłe w trakcie likwidacji i w pełni pokrywają straty na równi z akcjami zwykłymi w sytuacji kontynuowania działalności gospodarczej. Fundusze własne podstawowe, o których mowa w art. 57 lit. a) dyrektywy 2006/48/WE, powinny obejmować również każdy inny instrument zgodnie z ustawowymi warunkami dotyczącymi instytucji kredytowych, z uwzględnieniem szczególnej struktury organizacji pomocy wzajemnej, spółdzielni i podobnych instytucji, a które uznaje się za równoważne akcjom zwykłym pod względem ich cech kapitałowych zwłaszcza w odniesieniu do pokrywania strat. Instrumenty, które podczas likwidacji nie mają takiej samej rangi jak akcje zwykłe lub które

⁽¹⁾ Opinia z dnia 24 marca 2009 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. C 93 z 22.4.2009, s. 3.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 27 lipca 2009 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 372 z 31.12.1986, s. 1.

- nie pokrywają strat w sytuacji kontynuowania działalności gospodarczej pod każdym względem na równi z akcjami zwykłymi, powinny być objęte kategorią instrumentów hybrydowych, o której mowa w art. 57 lit. c) dyrektywy 2006/48/WE.
- (5) W celu uniknięcia zakłóceń na rynkach oraz zapewnienia ciągłości na wszelkich poziomach funduszy własnych należy przyjąć szczególne rozwiązania przejściowe w stosunku do nowych zasad dotyczących instrumentów kapitałowych. Z chwilą zapewnienia naprawy należy dodatkowo podnieść jakość funduszy własnych podstawowych. W związku z tym Komisja powinna przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie wraz z wszelkimi stosownymi wnioskami do dnia 31 grudnia 2011 r.
- (6) W celu wzmocnienia ram wspólnotowego zarządzania kryzysowego niezbędne jest, aby właściwe organy w sposób efektywny skoordynowały swoje działania z innymi właściwymi organami, a w stosownych przypadkach z bankami centralnymi, między innymi z myślą o ograniczeniu ryzyka systemowego. W celu poprawy skuteczności skonsolidowanego nadzoru ostrożnościowego nad grupą bankową działania nadzorcze powinny być skoordynowane w bardziej efektywny sposób. Należy zatem ustanowić kolegia organów nadzoru. Ustanowienie kolegiów organów nadzoru nie powinno wpływać na prawa i obowiązki właściwych organów wynikające z dyrektywy 2006/48/WE. Ich ustanowienie powinno być narzędziem wzmocnionej współpracy prowadzącej do osiągnięcia porozumienia w sprawie kluczowych zadań związanych z nadzorem przez właściwe organy. Kolegia organów nadzoru powinny ułatwiać przeprowadzanie bieżącego nadzoru oraz postępowania w sytuacjach nadzwyczajnych. W porozumieniu z innymi członkami kolegium, organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany powinien zdecydować o organizacji posiedzeń lub podjęciu działań nie dotyczących interesu ogólnego i w związku z tym powinien mieć możliwość odpowiedniego doboru grona uczestników.
- (7) Uprawnienia właściwych organów powinny w odpowiedni sposób uwzględniać wymiar wspólnotowy. Właściwe organy powinny zatem należycie przeanalizować wpływ swoich decyzji na stabilność systemów finansowych we wszystkich innych zainteresowanych państwach członkowskich. Z zastrzeżeniem prawa krajowego, zasada ta powinna być rozumiana jako ogólny cel służący wspieraniu stabilności finansowej w Unii Europejskiej i nie powinna być prawnie wiążąca dla właściwych organów pod względem osiągnięcia konkretnych rezultatów.
- (8) Właściwe organy powinny mieć możliwość uczestnictwa w kolegiach odpowiadających za nadzór nad instytucjami kredytowymi, których instytucje dominujące znajdują się w kraju trzecim. Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego powinien opracować, w razie potrzeby, wytyczne oraz zalecenia w celu wzmocnienia konwergencji praktyk nadzorczych na mocy dyrektywy 2006/48/WE. W celu uniknięcia niespójności i arbitrażu regulacyjnego, mogących wynikać z różnic w podejściu i zasadach stosowanych przez poszczególne kolegia oraz samodzielnych rozstrzygnięć stosowanych przez państwa członkowskie, Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego powinien opracować wytyczne dotyczące procedur i zasad rządzących kolegiami.
- (9) Artykuł 129 ust. 3 dyrektywy 2006/48/WE nie powinien zmieniać rozdziału obowiązków między właściwymi organami nadzoru na bazie skonsolidowanej, subskonsolidowanej i jednostkowej.
- (10) Niedostateczna wymiana informacji pomiędzy właściwymi organami państwa pochodzenia i państwa przyjmującego może mieć niekorzystny wpływ na stabilność finansową w przyjmujących państwach członkowskich. Należy zatem zwiększyć prawo do informacji organów nadzoru państw przyjmujących, zwłaszcza w sytuacji kryzysu obejmującego istotne oddziały. Właściwe organy powinny przekazywać informacje konieczne do realizowania zadań banków centralnych oraz ministerstw finansów w przypadku kryzysów finansowych i ograniczania ryzyka systemowego.
- (11) Obecne uzgodnienia w zakresie nadzoru powinny być przedmiotem dalszych prac. Kolegia organów nadzoru stanowią kolejny ważny krok w kierunku usprawniania współpracy i konwergencji w zakresie nadzoru w Unii Europejskiej.
- (12) Współpraca między organami nadzoru w kolegiach, zajmującymi się grupami i spółkami holdingowymi oraz ich przedsiębiorstwami zależnymi i oddziałami, stanowi etap na drodze do dalszej konwergencji regulacyjnej i integracji nadzorczej. Istotne znaczenie ma wzajemne zaufanie organów nadzoru oraz poszanowanie obowiązków. W razie konfliktu między członkami kolegium, mającego związek z tymi różnymi obowiązkami, zasadnicze znaczenie ma neutralne i niezależne doradztwo, mediacja i mechanizmy rozwiązywania konfliktów na poziomie wspólnotowym.
- (13) Kryzys na międzynarodowych rynkach finansowych pokazał, że wskazane jest dalsze zbadanie konieczności reformy modelu regulacji i nadzoru sektora finansowego w Unii Europejskiej.
- (14) Komisja w swoim komunikacie z dnia 29 października 2008 r. zatytułowanym „Od kryzysu finansowego do odnowy: europejskie ramy działania” ogłosiła powołanie grupy ekspertów pod przewodnictwem Jacquesa de Larosière'a (grupa de Larosière'a), która ma za zadanie przeanalizować organizację europejskich instytucji finansowych, aby zapewnić solidny nadzór ostrożnościowy, prawidłowe funkcjonowanie rynków oraz pogłębienie europejskiej współpracy w dziedzinie nadzoru stabilności finansowej, a także mechanizm wczesnego ostrzegania i zarządzania w sytuacji kryzysowej, w tym zarządzanie transgranicznymi i przekrojowymi rodzajami ryzyka, a ponadto zbadać kwestię współpracy między Unią Europejską i innymi głównymi jurysdykcjami, by pomóc w zachowaniu stabilności finansowej w skali globalnej.

- (15) W celu osiągnięcia koniecznego poziomu konwergencji i współpracy w zakresie nadzoru na poziomie Unii Europejskiej oraz zwiększenia stabilności systemu finansowego, niezbędne są dalsze szeroko zakrojone reformy modelu regulacji i nadzoru sektora finansowego w Unii Europejskiej, które Komisja powinna szybko zaproponować, należycie uwzględniając wnioski przedstawione przez grupę de Larosière'a w dniu 25 lutego 2009 r.
- (16) Do dnia 31 grudnia 2009 r. Komisja powinna przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie i zaproponować odpowiednie rozwiązania prawne niezbędne do uporania się z brakami stwierdzonymi w zakresie przepisów dotyczących dalszej integracji organów nadzoru, mając na uwadze, że do dnia 31 grudnia 2011 r. należy doprowadzić do zwiększenia roli systemu nadzoru na poziomie Unii Europejskiej.
- (17) Nadmierna koncentracja ekspozycji wobec pojedynczego klienta lub grupy powiązanych ze sobą klientów może zrodzić niedopuszczalne ryzyko poniesienia straty. Taką sytuację można uznać za zagrażającą wypłacalności instytucji kredytowej. Monitorowanie i kontrola dużych ekspozycji instytucji kredytowej powinny zatem stanowić integralną część nadzoru sprawowanego nad tą instytucją.
- (18) Obecne zasady dotyczące dużych ekspozycji sięgają roku 1992. Dlatego też istniejące wymogi odnośnie do dużych ekspozycji określone w dyrektywie 2006/48/WE i w dyrektywie 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych ⁽¹⁾ powinny zostać poddane przeglądowi.
- (19) Ponieważ instytucje kredytowe działające na rynku wewnętrznym konkurują ze sobą bezpośrednio, najważniejsze przepisy dotyczące monitorowania i kontroli dużych ekspozycji instytucji kredytowych powinny być w większej mierze zharmonizowane. W celu zmniejszenia obciążeń administracyjnych instytucji kredytowych należy zredukować liczbę wariantów dostępnych dla państw członkowskich w odniesieniu do dużych ekspozycji.
- (20) Ważne jest, aby przy określaniu, czy istnieją grupy powiązanych klientów, a zarazem ekspozycje stanowiące pojedyncze ryzyko, brać pod uwagę również ryzyko wynikające ze wspólnego źródła znaczącego finansowania zapewnionego przez instytucję kredytową lub przedsiębiorstwo inwestycyjne, jego grupy finansowe lub powiązane strony.
- (21) Mimo iż wskazane jest, aby obliczanie wartości ekspozycji opierało się na wartości ustalonej na potrzeby wymogów minimalnych w zakresie funduszy własnych, właściwe jest przyjęcie zasad monitorowania dużych ekspozycji bez stosowania wag lub stopni ryzyka. Ponadto techniki ograniczania ryzyka kredytowego stosowane w systemie wypłacalności zostały stworzone przy założeniu znacznie zróżnicowanego ryzyka kredytowego. W przypadku dużych ekspozycji, gdzie występuje proste ryzyko koncentracji, ryzyko kredytowe nie jest wystarczająco zróżnicowane.
- Wpływ takich technik powinien zatem podlegać ostrożnościowemu środkom bezpieczeństwa. W tym kontekście należy zapewnić możliwość skutecznego przywrócenia ochrony kredytowej w przypadku dużych ekspozycji.
- (22) Ponieważ strata wynikająca z ekspozycji wobec instytucji kredytowej lub przedsiębiorstwa inwestycyjnego może być równie dotkliwa, jak strata z tytułu jakiegokolwiek innej ekspozycji, takie ekspozycje powinny być traktowane i zgłaszane w taki sam sposób jak każde inne ekspozycje. Niemniej jednak wprowadzono alternatywne ograniczenie ilościowe, aby złagodzić nieproporcjonalny wpływ takiego podejścia na mniejsze instytucje. Ponadto ekspozycje wyjątkowo krótkoterminowe związane z transferem środków pieniężnych, w tym z wykonywaniem usług płatniczych, rozrachunkowych, rozliczeniowych i powierniczych dla klientów, podlegają wyłączeniu w celu ułatwienia sprawnego funkcjonowania rynków finansowych i odnośnej infrastruktury. Usługi takie obejmują na przykład przeprowadzanie rozrachunku i rozliczenia środków pieniężnych oraz podobne operacje ułatwiające rozliczenie. Powiązane ekspozycje obejmują ekspozycje, których instytucja kredytowa może nie być w stanie przewidzieć, a w związku z tym nie może ich w pełni kontrolować, między innymi salda na rachunkach międzybankowych wynikające z płatności klienta, w tym naliczane bądź pobierane opłaty i odsetki oraz inne płatności za usługi dla klientów, a także przekazane lub otrzymane zabezpieczenie.
- (23) Przepisy dyrektywy 2006/48/WE odnoszące się do wewnętrznych instytucji kontroli jakości kredytowej (ECAI) powinny być spójne z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1060/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie agencji ratingowych ⁽²⁾. Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego powinien w szczególności dokonać przeglądu swoich wytycznych w sprawie uznawania instytucji ECAI w celu uniknięcia powielania pracy i ograniczenia przeszkód w procesie uznawania, w przypadku gdy ECAI jest zarejestrowana jako agencja ratingowa na poziomie Wspólnoty.
- (24) Ważne jest, aby wyeliminować konflikt interesów istniejący między przedsiębiorstwami „przetwarzającymi” pożyczki na zbywalne papiery wartościowe i inne instrumenty finansowe (jednostki inicjujące lub sponsorujące) a przedsiębiorstwami inwestującymi w te papiery wartościowe lub instrumenty (inwestorzy). Ważne jest również, aby interesy jednostki inicjującej lub sponsorującej oraz interesy inwestora były zbieżne. W tym celu jednostka inicjująca lub sponsorująca powinna zachować znaczące udziały w aktywach bazowych. Ważne jest zatem, aby jednostki inicjujące lub sponsorujące zatrzymywały ekspozycję na ryzyko związane z tymi pożyczkami. Bardziej ogólnie, transakcje sekurytyzacyjne nie powinny być strukturyzowane w sposób pozwalający na uniknięcie stosowania wymogów dotyczących zatrzymania, w szczególności poprzez jakiegokolwiek systemy opłat lub premii lub oba systemy jednocześnie. Takie zatrzymanie powinno obowiązywać we wszystkich sytuacjach, w których zastosowanie ma ekonomiczna istota sekurytyzacji zgodnie z definicją zawartą w dyrektywie 2006/48/WE, bez względu na to, jakie struktury lub instrumenty prawne wykorzystuje się, by uzyskać

(¹) Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 201.

(²) Zob. s. 36 niniejszego Dziennika Urzędowego.

wspomnianą istotę ekonomiczną. W szczególności, w sytuacji transferu ryzyka w drodze sekurytyzacji, inwestorzy powinni podejmować decyzje w wyniku analizy przeprowadzonej z należytą starannością, do której będą potrzebować odpowiednich informacji na temat sekurytyzacji.

(25) Środki stosowane w przypadku ewentualnych rozbieżności tych struktur muszą być spójne i jednolite we wszystkich stosownych regulacjach dotyczących sektora finansowego. Komisja powinna przedłożyć właściwe wnioski legislacyjne celem zapewnienia takiej spójności i jednolitości. Nie powinno stosować się wielokrotności wymogów dotyczących zatrzymania. W przypadku danej sekurytyzacji wystarczające jest, aby tylko jedna osoba – jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca albo pierwotny kredytodawca – podlegała wymogom. Podobnie, jeżeli podstawę transakcji sekurytyzacyjnych stanowią inne sekurytyzacje, wymóg zatrzymania powinien mieć zastosowanie jedynie do sekurytyzacji stanowiącej przedmiot inwestycji. Nabyte wierzytelności nie powinny być przedmiotem wymogu zatrzymania, w przypadku gdy pochodzą one z działalności gospodarczej, jeżeli są przekazywane lub sprzedawane z rabatem w celu finansowania tej działalności. Właściwe organy powinny uwzględnić wagę ryzyka w odniesieniu do nieprzestrzegania należytej staranności i obowiązków związanych z zarządzaniem ryzykiem w odniesieniu do sekurytyzacji w przypadku poważnego naruszenia zasad i procedur istotnych dla analizy ryzyka bazowego.

(26) W oświadczeniu w sprawie wzmocnienia systemu finansowego z dnia 2 kwietnia 2009 r. przywódcy krajów G20 zwrócili się do Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego i władz o rozpatrzenie do 2010 r. wymogów należytej staranności i zatrzymania ilościowego w odniesieniu do sekurytyzacji. Z uwagi na sytuację międzynarodową oraz w celu jak największego ograniczenia ryzyka systemowego wynikającego z rynków sekurytyzacji do końca 2009 r. i po konsultacji z Komitetem Europejskich Organów Nadzoru Bankowego Komisja powinna podjąć decyzję, czy należy zaproponować zwiększenie wymogów dotyczących zatrzymania oraz czy metody obliczania wymogu zatrzymania spełniają cel poprawy zbieżności interesów jednostek inicjujących lub sponsorujących i inwestorów.

(27) W celu dokonania właściwej oceny ryzyka wynikającego z ekspozycji sekurytyzacyjnych w odniesieniu do portfela handlowego i niehandlowego należy zachować należytą staranność. Wymogi związane z zachowaniem należytej staranności powinny być ponadto proporcjonalne. Procedury należytej staranności powinny przyczyniać się do budowy większego zaufania między jednostkami inicjującymi, jednostkami sponsorującymi i inwestorami. Pożądanym jest zatem prawidłowe ujawnianie istotnych informacji o procedurach należytej staranności.

(28) Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby właściwe organy miały do dyspozycji wystarczający personel i zasoby, aby wypełniać obowiązki nadzorcze wynikające

z dyrektywy 2006/48/WE, a pracownicy zajmujący się nadzorem instytucji kredytowych zgodnie z niniejszą dyrektywą mieli odpowiednią wiedzę i doświadczenie, aby wykonywać przydzielone obowiązki.

(29) Załącznik III do dyrektywy 2006/48/WE powinien zostać dostosowany w celu wyjaśnienia niektórych przepisów z myślą o wzmocnieniu konwergencji praktyk nadzorczych.

(30) Niedawne zmiany na rynku uwiarydowiły fakt, że zarządzanie ryzykiem utraty płynności kredytowej jest kluczowym wyznacznikiem dobrej kondycji instytucji kredytowych i ich oddziałów. Kryteria określone w załączniku V i XI do dyrektywy 2006/48/WE powinny zostać zaostrzone w celu dostosowania tych przepisów do prac Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Bankowego oraz Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego.

(31) Środki niezbędne do wdrożenia dyrektywy 2006/48/WE powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾.

(32) Komisja powinna zostać w szczególności uprawniona do zmiany załącznika III do dyrektywy 2006/48/WE w celu uwzględnienia nowych zjawisk na rynkach finansowych lub zmian w standardach lub wymogach rachunkowości, które uwzględniają prawodawstwo wspólnotowe, lub w odniesieniu do konwergencji praktyk nadzorczych. Ponieważ środki te mają zasięg ogólny i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne dyrektywy 2006/48/WE, muszą one zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, przewidzianą w art. 5a decyzji 1999/468/WE.

(33) Kryzys finansowy ujawnił potrzebę lepszej analizy i rozwiązywania problemów makroostrożnościowych, czyli problemów, które leżą na styku polityki makroekonomicznej i regulacji systemu finansowego. Obejmuje to konieczność zbadania: środków łagodzących wzrosty i spadki w cyklu koniunkturalnym, w tym konieczności tworzenia przez instytucje kredytowe w okresie dobrej koniunktury buforów przeciwdziałających cykliczności, które można wykorzystać w czasie jej spadku, co może obejmować możliwość tworzenia dodatkowych rezerw, „dynamicznego zaopatrzenia” oraz możliwość zmniejszenia buforów kapitałowych w trudnych okresach, zapewniając w ten sposób odpowiednią dostępność kapitału w trakcie cyklu; przesłanek leżących u podstaw obliczenia wymogów kapitałowych w dyrektywie 2006/48/WE; środków uzupełniających do wymogów oceny ryzyka wobec instytucji kredytowych, aby wspomóc ograniczanie wzrostu presji w systemie bankowym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

- (34) Do dnia 31 grudnia 2009 r. Komisja powinna zatem dokonać całościowego przeglądu dyrektywy 2006/48/WE w celu zajęcia się tymi kwestiami i przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oraz wszelkie odpowiednie wnioski.
- (35) W celu zapewnienia stabilności finansowej Komisja powinna dokonać przeglądu i przedstawić sprawozdanie w sprawie środków służących zwiększeniu przejrzystości rynków pozagiełdowych, zmniejszeniu ryzyka kontrahenta, a bardziej ogólnie – ograniczeniu całościowego ryzyka, na przykład poprzez rozliczanie swapów ryzyka kredytowego przez centralnych kontrahentów (WPH). Należy zachęcać do tworzenia i rozwoju WPH w UE z zachowaniem wysokich standardów operacyjnych i norm ostrożnościowych oraz skutecznego nadzoru. Komisja powinna przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie wraz z wszelkimi właściwymi wnioskami i z uwzględnieniem, w miarę potrzeby, równoległych inicjatyw w skali światowej.

- (39) Zgodnie z pkt 34 porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽¹⁾ państwa członkowskie są zachęcane do sporządzania, na potrzeby własne i w interesie Wspólnoty, swoich własnych tabel odzwierciedlających, tak dalece jak to tylko możliwe, korelacje pomiędzy niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji, a także do podania ich do publicznej wiadomości.
- (40) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywy 2006/48/WE 2006/49/WE i 2007/64/WE ⁽²⁾,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany do dyrektywy 2006/48/WE

W dyrektywie 2006/48/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:
- a) akapit pierwszy zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:
- „1. Jedna lub więcej instytucji kredytowych mających siedzibę w tym samym państwie członkowskim i stale powiązanych z organem centralnym sprawującym nad nimi nadzór i ustanowionym w tym samym państwie członkowskim może być zwolnionych z wymogów art. 7 i art. 11 ust. 1, jeśli prawo krajowe stanowi, że:”;
- b) skreśla się akapit drugi i trzeci;
- 2) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:
- a) pkt 6 otrzymuje brzmienie:
- „6) »instytucje«, do celów sekcji 2, 3 i 5 tytułu V rozdział 2, oznaczają instytucje określone w art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2006/49/WE;”;
- b) pkt 45 lit. b) otrzymuje brzmienie:
- „b) dwie lub więcej osób fizycznych lub prawnych, między którymi nie zachodzi stosunek kontroli opisany w lit. a), lecz które należy uznać za stanowiące jedno ryzyko, gdyż są one na tyle wzajemnie ze sobą powiązane, że powstanie problemów finansowych u jednej z nich, w szczególności trudności z finansowaniem lub spłatą, prawdopodobnie oznaczałoby, że inna osoba lub wszystkie inne osoby napotkałyby również trudności z finansowaniem lub spłatą swoich zobowiązań.”;
- (1) Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.
- (2) Dz.U. L 319 z 5.12.2007, s. 1.

c) dodaje się pkt 48 w brzmieniu:

„48) »organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany« oznacza właściwy organ odpowiedzialny za sprawowanie na zasadzie skonsolidowanej nadzoru nad dominującymi instytucjami kredytowymi w UE oraz instytucjami kredytowymi kontrolowanymi przez dominujące finansowe spółki holdingowe w UE.”;

3) w art. 40 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Wykonując swoje ogólne obowiązki, właściwe organy w jednym państwie członkowskim należycie uwzględniają potencjalny wpływ swoich decyzji na stabilność systemów finansowych we wszystkich innych zainteresowanych państwach członkowskich, w szczególności w sytuacjach nadzwyczajnych, w oparciu o informacje dostępne w stosownym czasie.”;

4) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 42a

1. Właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego mogą zwrócić się z wnioskiem do właściwych organów państwa członkowskiego pochodzenia lub do organu sprawującego nadzór skonsolidowany w przypadkach, w których stosuje się art. 129 ust. 1, o uznanie oddziału instytucji kredytowej za istotny.

Wniosek ten zawiera powody uznania oddziału za istotny ze szczególnym uwzględnieniem:

- a) kwestii, czy udział w rynku oddziału instytucji kredytowej pod względem depozytów przekracza 2 % w przyjmującym państwie członkowskim;
- b) prawdopodobnego wpływu zawieszenia bądź zamknięcia działalności instytucji kredytowej na płynność rynkową oraz na systemy płatnicze, rozrachunkowe i rozliczeniowe w przyjmującym państwie członkowskim; oraz
- c) wielkości oraz znaczenia oddziału pod względem liczby klientów w kontekście systemu bankowego lub finansowego przyjmującego państwa członkowskiego.

Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia i przyjmującego państwa członkowskiego oraz organ sprawujący nadzór skonsolidowany w przypadkach, w których stosuje się art. 129 ust. 1, dokładają wszelkich starań w celu podjęcia wspólnej decyzji w sprawie uznania oddziałów za istotne.

W przypadku gdy wspólna decyzja nie zostanie podjęta w terminie dwóch miesięcy od otrzymania wniosku zgodnie z akapitem pierwszym, właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego podejmują swoją własną decyzję dotyczącą uznania oddziału za istotny w ciągu kolejnych dwóch miesięcy. Przy podejmowaniu

swoich decyzji właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego uwzględniają wszelkie opinie i zastrzeżenia organu sprawującego nadzór skonsolidowany lub właściwych organów państwa członkowskiego pochodzenia.

Decyzje, o których mowa w akapicie trzecim i czwartym, przedstawiane są w dokumencie zawierającym w pełni uzasadnioną decyzję i przekazywane zainteresowanym właściwym organom oraz uznawane za rozstrzygające i stosowane przez właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich.

Uznanie oddziału za istotny nie wpływa na prawa i obowiązki właściwych organów wynikające z niniejszej dyrektywy.

2. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia przekazują właściwym organom przyjmującego państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę oddział istotny, informacje, o których mowa w art. 132 ust. 1 lit. c) i d), oraz wykonują zadania, o których mowa w art. 129 ust. 1 lit. c), we współpracy z właściwymi organami przyjmującego państwa członkowskiego.

W przypadku gdy właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia dowiaduje się o sytuacji nadzwyczajnej w ramach instytucji kredytowej zgodnie z art. 130 ust. 1, zawiadamia o tym w najkrótszym możliwym terminie organy, o których mowa w art. 49 akapit czwarty i w art. 50.

3. W przypadku gdy art. 131a nie ma zastosowania, właściwe organy sprawujące nadzór nad instytucją kredytową z oddziałami istotnymi w innych państwach członkowskich ustanawiają kolegium organów nadzoru i przewodniczą mu, aby ułatwić współpracę zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu oraz z art. 42. Podstawę ustanowienia i funkcjonowania kolegium stanowią pisemne uzgodnienia ustalone przez właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia po konsultacjach z zainteresowanymi właściwymi organami. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia decydują, które właściwe organy uczestniczą w danym posiedzeniu lub w danych działaniach kolegium.

W decyzji właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia uwzględniają zasadność – dla tych organów – działania związane z nadzorem, które ma zostać zaplanowane lub skoordynowane, w szczególności ewentualny wpływ na stabilność systemów finansowych w zainteresowanych państwach członkowskich, o których mowa w art. 40 ust. 3, i na obowiązki, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia z wyprzedzeniem powiadamiają wszystkich członków kolegium o organizacji takich posiedzeń, głównych zagadnieniach do omówienia i działaniach, które należy przeanalizować. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia w odpowiednim czasie informują wszystkich członków kolegium o działaniach podjętych w trakcie tych posiedzeń lub o wprowadzonych środkach.

Artykuł 42b

1. Podczas wykonywania swoich obowiązków właściwe organy uwzględniają konwergencję w odniesieniu do instrumentów nadzoru oraz praktyk nadzorczych w zastosowaniu przepisów ustawowych, wykonawczych i wymogów administracyjnych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy. W tym celu państwa członkowskie zapewniają, aby:

- a) właściwe organy uczestniczyły w działaniach Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Bankowego;
- b) właściwe organy przestrzegały wytycznych, zaleceń, standardów i innych środków uzgodnionych przez Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego, a w przypadku ich nieprzestrzegania podają powody takiej sytuacji;
- c) krajowe mandaty powierzone właściwym organom nie ograniczały wykonywania przez nie ich zadań wynikających z członkostwa w Komitecie Europejskich Organów Nadzoru Bankowego lub z niniejszej dyrektywy.

2. Co roku, począwszy od dnia 1 stycznia 2011 r., Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji sprawozdania z postępów w osiągnięciu konwergencji w zakresie nadzoru.”;

5) w art. 49 wprowadza się następujące zmiany:

a) akapit pierwszy lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) bankom centralnym w europejskim systemie banków centralnych i innym organom pełniącym podobną funkcję w zakresie ich uprawnień jako organów monetarnych, w przypadku gdy informacje te są istotne w kontekście wykonywania ich zadań ustawowych, w tym prowadzenia polityki monetarnej i zapewniania związanej z tym płynności, nadzoru nad systemami płatności, rozliczeń i rozrachunku papierów wartościowych oraz zabezpieczenia stabilności systemu finansowego;”;

b) dodaje się akapit w brzmieniu:

„W sytuacji nadzwyczajnej, o której mowa w art. 130 ust. 1, państwa członkowskie zezwalają właściwym organom na przekazywanie informacji bankom centralnym w europejskim systemie banków centralnych, w przypadku gdy takie informacje są istotne w kontekście wykonywania ich zadań ustawowych, w tym prowadzenia polityki monetarnej i zapewniania związanej z tym płynności, nadzoru nad systemami płatności, rozliczeń i rozrachunku oraz zabezpieczenia stabilności systemu finansowego.”;

6) w art. 50 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W sytuacji nadzwyczajnej, o której mowa w art. 130 ust. 1, państwa członkowskie zezwalają właściwym organom na ujawnianie informacji istotnych dla działań, o których mowa w pierwszym ustępie niniejszego artykułu, we wszystkich zainteresowanych państwach członkowskich.”;

7) w art. 57 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) kapitału w rozumieniu art. 22 dyrektywy 86/635/EWG, w zakresie, w jakim został on wpłacony, łącznie z azio emisyjnym, w pełni pokrywa straty w sytuacjach kontynuowania działalności gospodarczej, a w przypadku bankructwa lub likwidacji ma niższą pozycję niż wszystkie inne wierzytelności.”;

b) dodaje się lit. ca) w brzmieniu:

„ca) instrumentów innych niż te, o których mowa w lit. a), a które spełniają wymogi określone w art. 63 ust. 2 lit. a), c), d) i e) i w art. 63a;”;

c) akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Do celów lit. b), państwa członkowskie zezwalają na włączanie do tej pozycji zysku z bieżącego okresu lub zysku rocznego przed podjęciem formalnej decyzji jedynie wówczas, gdy zysk ten został zweryfikowany przez osoby odpowiedzialne za badanie sprawozdań finansowych i zostało wykazane w sposób zadowalający dla właściwych organów, iż kwota zysku została wyliczona zgodnie z zasadami określonymi w dyrektywie 86/635/EWG i podana w ujęciu netto, pomniejszona o wszelkie dające się przewidzieć obciążenia lub dywidendy.”;

8) art. 61 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Pojęcie funduszy własnych określonych w art. 57 lit. a)–h) obejmuje maksymalną liczbę pozycji i kwot. Państwa członkowskie mogą zdecydować o stosowaniu tych pozycji oraz odejmowaniu pozycji innych niż wymienione w art. 57 lit. i)–r).”;

9) w art. 63 ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Instrumenty, o których mowa w art. 57 lit. ca), powinny spełniać wymogi określone w lit. a), c), d) i e) niniejszego artykułu.”;

10) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 63a

1. Instrumenty, o których mowa w art. 57 lit. ca), spełniają wymogi określone w ust. 2–5 niniejszego artykułu.

2. Instrumenty te nie mają ustalonego terminu wykupu lub termin ich pierwotnej zapadalności wynosi co najmniej 30 lat. Instrumenty mogą zawierać jedną lub więcej opcji kupna według wyłącznego uznania emitenta, jednak nie powinny być umarżane przed upływem pięciu lat od daty ich wyemitowania. W przypadku gdy postanowienia regulujące instrumenty bez ustalonego terminu wykupu w pewnym stopniu zachęcają instytucje kredytowe do umarżania instrumentów zgodnie z ustaleniami właściwych organów, taka zachęta może nastąpić w ciągu dziesięciu lat od daty wyemitowania. Postanowienia regulujące instrumenty terminowe nie zezwalają na jakkolwiek zachętę do umorzenia poza terminem zapadalności.

Instrumenty terminowe i bez ustalonego terminu wykupu mogą być wykupywane bądź umarżane wyłącznie za uprzednią zgodą właściwych organów. Właściwe organy mogą udzielić pozwolenia, pod warunkiem że wniosek zostanie złożony z inicjatywy instytucji kredytowej i ani warunki finansowe, ani wypłacalność instytucji kredytowej nie są w nie należyty sposób naruszone. Właściwe organy mogą zażądać od instytucji zastąpienia instrumentów pozycjami o takiej samej lub wyższej jakości, o których mowa w art. 57 lit. a) lub ca).

Właściwe organy wymagają zawieszenia umorzenia instrumentów terminowych w przypadku, gdy instytucja kredytowa nie spełnia wymogów kapitałowych określonych w art. 75, oraz mogą wymagać takiego zawieszenia w innym terminie w oparciu o warunki finansowe i wypłacalność instytucji kredytowych.

Właściwy organ może w dowolnym czasie udzielić pozwolenia na wcześniejsze umorzenie instrumentów terminowych lub bez ustalonego terminu wykupu w sytuacji, gdy nastąpiła zmiana w obowiązującym systemie podatkowym lub mającej zastosowanie klasyfikacji regulacyjnej takich instrumentów, która była niemożliwa do przewidzenia w dniu emisji.

3. Postanowienia regulujące dany instrument zezwalają instytucji kredytowej na anulowanie, w razie potrzeby, płatności odsetek lub dywidend za nieograniczony okres na zasadzie nieskumulowanej.

Instytucja kredytowa anuluje jednak takie płatności w przypadku, gdy nie spełnia ona wymogów kapitałowych określonych w art. 75.

Właściwe organy mogą wymagać anulowania takich płatności w oparciu o sytuację finansową i wypłacalność instytucji kredytowej. Każde takie anulowanie pozostaje bez uszczerbku dla prawa instytucji kredytowej do zastąpienia wypłaty odsetek lub dywidend wypłatą w formie instrumentu, o którym mowa w art. 57 lit. a), pod warunkiem że każdy taki mechanizm pozwala instytucji kredytowej na zachowanie zasobów finansowych. Zastąpienie takie może być regulowane specjalnymi warunkami ustalonymi przez właściwe organy.

4. Postanowienia regulujące dany instrument określają taką wartość kapitału, niespłaconych odsetek lub dywidend, która pokrywa straty i nie utrudnia rekapitalizacji instytucji kredytowej poprzez odpowiednie mechanizmy opracowane przez Komisję Europejskich Organów Nadzoru Bankowego na mocy ust. 6.

5. W przypadku bankructwa lub likwidacji instytucji kredytowej instrumenty mają niższą rangę niż pozycje, o których mowa w art. 63 ust. 2.

6. Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego opracowuje wytyczne mające na celu konwergencję praktyk nadzorczych w zakresie instrumentów, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu i art. 57 lit. a), oraz monitoruje ich stosowanie. Do dnia 31 grudnia 2011 r. Komisja dokonuje przeglądu stosowania niniejszego artykułu i przedkłada sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wraz z wszelkimi stosownymi wnioskami w celu zapewnienia wysokiej jakości funduszy własnych.”;

11) art. 65 ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) wszelkie udziały mniejszościowe w rozumieniu art. 21 dyrektywy 83/349/EWG, w przypadku gdy integracja jest przeprowadzona metodą pełną; wszelkie instrumenty, o których mowa w art. 57 lit. ca), które skutkują udziałami mniejszościowymi, spełniają wymogi wynikające z art. 63 ust. 2 lit. a), c), d) i e) oraz art. 63a i 66;”;

12) w art. 66 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Pozycje, o których mowa w art. 57 lit. d)–h), podlegają następującym limitom:

a) suma pozycji, o których mowa w art. 57 lit. d)–h) nie może przekraczać maksymalnej wysokości 100 % sumy pozycji z lit. a)–ca) pomniejszonej o pozycje z lit. i), j) i k) tego artykułu; oraz

b) suma pozycji, o których mowa w art. 57 lit. g)–h) nie może przekraczać maksymalnej wysokości 50 % sumy pozycji z lit. a)–ca), pomniejszonej o pozycje z lit. i), j) i k) tego artykułu.

1a. Niezależnie od ust. 1 niniejszego artykułu, suma pozycji w art. 57 lit. ca) podlega następującym limitom:

a) instrumenty, które muszą zostać przekształcone w sytuacjach nadzwyczajnych, i mogą zostać przekształcone z inicjatywy właściwych organów w dowolnym czasie w oparciu o sytuację finansową i sytuację dotyczącą wypłacalności emitenta, w pozycje, o których mowa w art. 57 lit. a), we wcześniej określonym zakresie ogółem nie mogą przekraczać maksymalnej wysokości 50 % sumy pozycji z lit. a)–ca) pomniejszonej o pozycje z lit. i), j) i k) tego artykułu;

b) w ramach limitu, o którym mowa w lit. a) niniejszego ustępu, suma wszystkich innych instrumentów nie może przekraczać maksymalnej wysokości 35 % sumy pozycji z lit. a)–ca) pomniejszonej o pozycje z art. 57 lit. i), j) i k);

c) w ramach limitów, o których mowa w lit. a) i b) niniejszego ustępu, suma instrumentów terminowych i instrumentów z postanowieniami zachęcającymi instytucje kredytowe do umarżania instrumentów nie może przekraczać maksymalnej wysokości 15 % sumy pozycji z lit. a)–ca) pomniejszonej o pozycje z art. 57 lit. i), j) i k);

d) suma pozycji przekraczająca limity określone w lit. a), b) i c) musi podlegać limitowi określone w ust. 1 niniejszego artykułu.

2. Suma pozycji, o których mowa w art. 57 lit. l)–r), jest w połowie odliczana od sumy pozycji, o których mowa w art. 57 lit. a)–ca), pomniejszonej o sumę pozycji, o których mowa w lit. i), j) i k), oraz w połowie od sumy pozycji, o których mowa w lit. d)–h) tego artykułu, przy zastosowaniu limitów określonych w ust. 1 niniejszego artykułu. Jeżeli połowa sumy pozycji w art. 57 lit. l)–r) jest większa od sumy pozycji w lit. d)–h) tego artykułu, różnicę należy odjąć od sumy pozycji w lit. a)–ca), pomniejszonej o sumę pozycji w lit. i), j) i k) tego artykułu. Pozycji, o których mowa w art. 57 lit. r), nie odejmuje się, jeżeli zostały one ujęte w obliczaniu kwot ekspozycji ważonych ryzykiem do celów art. 75 zgodnie z załącznikiem IX część 4.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W sytuacjach nadzwyczajnych właściwe organy mogą zezwolić instytucjom kredytowym na tymczasowo przekroczenie limitów określonych w ust. 1 i 1a.”;

13) podtytuł tytułu V rozdziału 2 sekcji 2 podsekcji 2 „Obliczanie wymogów” otrzymuje brzmienie „Wymogi w zakresie obliczeń i sprawozdawczości”;

14) w art. 74 ust. 2 po pierwszym akapicie dodaje się akapit w brzmieniu:

„Do celów przekazywania tych obliczeń przez instytucje kredytowe właściwe organy stosują, do dnia 31 grudnia 2012 r., jednolite formaty, częstotliwości i terminy przedkładania sprawozdań. Aby to ułatwić, Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego opracowuje wytyczne z myślą o wprowadzeniu we Wspólnocie jednolitego formatu sprawozdań przed dniem 1 stycznia 2012 r. Format sprawozdań jest proporcjonalny do charakteru, zakresu i stopnia złożoności działalności instytucji kredytowych.”;

15) art. 81 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Właściwe organy uznają instytucję ECAI za kwalifikującą się do celów art. 80 jedynie wówczas, gdy są w pełni przekonane, że stosowana przez nią metoda oceny jest zgodna z wymogami obiektywności, niezależności, regularnego przeglądu i przejrzystości, a opracowywana za jej pomocą ocena zdolności kredytowej spełnia wymogi wiarygodności i przejrzystości. Do omawianych celów właściwe organy uwzględniają kryteria techniczne określone w załączniku VI część 2. W przypadku gdy instytucja ECAI jest zarejestrowana jako kredytowa agencja ratingowa zgodnie z rozporządzeniem (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1060/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie agencji ratingowych (*), właściwe organy uznają, że spełnione zostały wymogi obiektywności, niezależności, regularnego przeglądu i przejrzystości w odniesieniu do zawartych w nim metod oceny.

(*) Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 1.”;

16) w art. 87 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 11 otrzymuje brzmienie:

„11. W przypadku gdy ekspozycje w formie przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania spełniają kryteria określone w załączniku VI część 1 ust. 77 i 78, a instytucja kredytowa wie o wszystkich lub o części ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, instytucja kredytowa analizuje wspomniane ekspozycje bazowe, aby obliczyć kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwoty oczekiwanych strat zgodnie z metodami określonymi w niniejszej podsekcji. Ust. 12 stosuje się do tej części ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, których instytucja kredytowa nie jest świadoma lub nie jest wystarczająco świadoma. Ust. 12 stosuje się w szczególności w przypadku, gdyby analiza ekspozycji bazowych w celu obliczenia kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwot oczekiwanych strat zgodnie z metodami określonymi w niniejszej podsekcji była nadmiernie uciążliwa dla instytucji kredytowej.

W przypadku gdy instytucja kredytowa nie spełnia warunków pozwalających na stosowanie metod określonych w niniejszej podsekcji w odniesieniu do wszystkich lub części ekspozycji bazowych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwoty oczekiwanych strat obliczane są zgodnie z następującymi metodami:

a) w przypadku ekspozycji należących do klasy ekspozycji wymienionej w art. 86 ust. 1 lit. e) – zgodnie z metodą określoną w załączniku VII część 1 pkt 19–21;

b) w przypadku wszystkich innych ekspozycji bazowych stosuje się metodę określoną w art. 78–83, z zastrzeżeniem następujących zmian:

(i) w przypadku ekspozycji, którym nadaje się szczególną wagę ryzyka odpowiadającą ekspozycjom bez ratingu lub podlegającym stopniowi jakości kredytowej przynoszącemu najwyższą wagę ryzyka danej klasie ekspozycji, waga ryzyka musi zostać pomnożona przez współczynnik 2, ale nie może być ona wyższa niż 1 250 %;

(ii) w przypadku wszystkich innych ekspozycji waga ryzyka musi zostać pomnożona przez współczynnik 1,1 i musi jej zostać nadana minimalna wartość 5 %.

W przypadku gdy instytucja kredytowa nie jest w stanie, do celów lit. a), dokonać rozróżnienia między ekspozycjami w papierach kapitałowych niepublicznych, ekspozycjami w papierach giełdowych i innymi ekspozycjami kapitałowymi, instytucja traktuje takie ekspozycje jako inne ekspozycje kapitałowe. Bez uszczerbku dla art. 154 ust. 6, jeżeli takie ekspozycje, postrzegane łącznie z innymi ekspozycjami instytucji kredytowej w danej klasie ekspozycji, nie są istotne w rozumieniu

art. 89 ust. 2, wówczas art. 89 ust. 1 tego artykułu może być stosowany pod warunkiem zatwierdzenia przez właściwe organy.”;

b) w ust. 12 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Alternatywnie wobec metody opisanej w pierwszym akapicie, instytucje kredytowe mogą same dokonywać obliczeń lub polegać na obliczeniach i sprawozdaniach stron trzecich dotyczących średnich kwot ekspozycji ważonych ryzykiem w oparciu o ekspozycje bazowe przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, zgodnie z metodami, o których mowa w art. 11 lit. a) i b), pod warunkiem że w należyty sposób zapewniona została prawidłowość obliczeń i sprawozdań.”;

17) art. 89 ust. 1 lit. d) zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„d) ekspozycji wobec rządów państw członkowskich oraz ich rządów regionalnych, władz lokalnych i organów administracyjnych, pod warunkiem że:”.

18) art. 97 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Właściwe organy uznają instytucję ECAI za kwalifikującą się do celów ust. 1 niniejszego artykułu jedynie wówczas, gdy stwierdzą, że spełnia ona wymogi określone w art. 81, uwzględniając kryteria techniczne załącznika VI część 2, oraz że może ona wykazać się umiejętnym działaniem w dziedzinie sekurytyzacji, potwierdzonym uznaniem na rynku. W przypadku gdy instytucja ECAI jest zarejestrowana jako kredytowa agencja ratingowa zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1060/2009, właściwe organy uznają, że spełnione zostały wymogi obiektywności, niezależności, regularnego przeglądu i przejrzystości w odniesieniu do zawartych w nim metod oceny.”;

19) w art. 106 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ekspozycje nie obejmują żadnej z następujących pozycji:

- a) w przypadku transakcji walutowych: ekspozycji powstałych w normalnym toku rozliczeń w terminie dwóch dni roboczych po dokonaniu płatności;
- b) w przypadku transakcji kupna lub sprzedaży papierów wartościowych: ekspozycji powstałych w normalnym toku rozliczeń w terminie pięciu dni roboczych po dokonaniu płatności lub dostawie papierów, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej;
- c) w przypadku świadczenia klientom usług transferu środków pieniężnych, łącznie z usługami realizacji zleceń dokonania płatności, rozrachunku i rozliczeń we wszystkich walutach i bankowości korespondencyjnej lub usług w zakresie rozliczeń,

rozrachunków i przechowywania instrumentów finansowych, opóźnione wpływy w formie finansowania i inne ekspozycje wynikające z działalności klienta, które trwają nie dłużej niż do następnego dnia roboczego; lub

- d) w przypadku świadczenia usług transferu środków pieniężnych, łącznie z realizacją zleceń dokonania płatności, usług w zakresie rozrachunków i rozliczeń we wszystkich walutach oraz usług bankowości korespondencyjnej: ekspozycje w ciągu dnia wobec instytucji świadczących te usługi.

Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego określa wytyczne w celu poprawy konwergencji praktyk nadzorczych przy stosowaniu wyłączeń określonych w lit. c) i d).”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. W celu określenia, czy istnieją grupy powiązanych klientów w odniesieniu do ekspozycji, o których mowa w art. 79 ust. 1 lit. m), o) i p), w przypadku gdy istnieje ekspozycja wobec aktywów bazowych, instytucja kredytowa ocenia program, jego ekspozycje bazowe lub oba te elementy. W tym celu instytucja kredytowa ocenia istotę gospodarczą i ryzyko nieodłącznie związane ze strukturą transakcji.”;

20) art. 107 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 107

Do celów obliczania wartości ekspozycji zgodnie z niniejszą sekcją termin »instytucja kredytowa« oznacza również każde przedsiębiorstwo prywatne lub państwowe, łącznie z jego oddziałami, które jest zgodne z definicją »instytucji kredytowej« i posiada zezwolenie wydane w państwie trzecim.”;

21) art. 110 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 110

1. Instytucja kredytowa dostarcza właściwym organom poniższe informacje dotyczące każdej dużej ekspozycji, w tym dużych ekspozycji wyłączonych z zastosowania art. 111 ust. 1:

- a) dane identyfikujące klienta lub grupę powiązanych klientów, wobec których instytucja kredytowa posiada dużą ekspozycję;
- b) wartość ekspozycji przed uwzględnieniem skutków ograniczenia ryzyka kredytowego, jeżeli ma to zastosowanie;
- c) w stosownych przypadkach, rodzaj rzeczywistej lub nierzeczywistej ochrony kredytowej;
- d) wartość ekspozycji po uwzględnieniu skutków ograniczenia ryzyka kredytowego obliczonego do celów art. 111 ust. 1.

W przypadku gdy instytucja kredytowa podlega art. 84–89, należy udostępnić właściwym organom jej 20 największych ekspozycji w ujęciu skonsolidowanym, oprócz ekspozycji wyłączonych ze stosowania art. 111 ust. 1.

2. Państwa członkowskie zapewniają sporządzanie sprawozdań przynajmniej dwa razy w roku. Począwszy od dnia 31 grudnia 2012 r., właściwe organy stosują jednolite formaty, częstotliwości i terminy sprawozdań. Aby to ułatwić, Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego opracowuje wytyczne w celu wprowadzenia we Wspólnocie jednolitego formatu sprawozdań przed dniem 1 stycznia 2012 r. Format sprawozdań jest proporcjonalny do charakteru, zakresu i stopnia złożoności działalności instytucji kredytowych.

3. Państwa członkowskie wymagają, aby instytucje kredytowe analizowały, w możliwym zakresie, swoje ekspozycje wobec emitentów zabezpieczeń, dostawców nieruchomości ochrony ryzyka kredytowego i aktywów bazowych zgodnie z art. 106 ust. 3 pod kątem ewentualnych koncentracji oraz, w stosownych przypadkach, podejmowały działania lub przedstawiały sprawozdania właściwym dla nich organom z wszelkich istotnych ustaleń.”;

22) w art. 111 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucja kredytowa nie przyjmuje na siebie ekspozycji, po uwzględnieniu wpływu technik ograniczania ryzyka kredytowego zgodnie z art. 112–117, wobec klienta lub grupy powiązanych klientów, której wartość przekracza 25 % jej funduszy własnych.

W przypadku gdy klient ten jest instytucją lub gdy grupa powiązanych klientów składa się z co najmniej jednej instytucji, wartość ta nie przekracza 25 % funduszy własnych instytucji kredytowej lub 150 mln EUR, w zależności od tego, która z tych wartości jest wyższa, przy założeniu, że suma wartości ekspozycji, po uwzględnieniu wpływu technik ograniczania ryzyka kredytowego zgodnie z art. 112–117, wobec wszystkich powiązanych klientów niebędących instytucjami nie przekracza 25 % funduszy własnych instytucji kredytowej.

W przypadku gdy kwota 150 mln EUR przewyższa 25 % funduszy własnych instytucji kredytowej, wartość ekspozycji po uwzględnieniu wpływu technik ograniczania ryzyka kredytowego zgodnie z art. 112–117 nie przekracza rozsądnego limitu z punktu widzenia funduszy własnych instytucji kredytowej. Limit ten określają instytucje kredytowe zgodnie z zasadami i procedurami, o których mowa w załączniku V pkt 7, w celu uwzględnienia i kontroli ryzyka koncentracji; limit ten nie przekracza 100 % funduszy własnych instytucji kredytowej.

Państwa członkowskie mogą ustalić limit niższy niż 150 mln EUR, o czym informują Komisję.”;

b) skreśla się ust. 2 i 3;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Instytucja kredytowa stale przestrzega odpowiedniego limitu określonego w ust. 1. Jeżeli, w wyjątkowym przypadku, wysokość ekspozycji przewyższa ten limit, wartość ekspozycji jest niezwłocznie zgłaszana właściwym organom, które w uzasadnionych okolicznościach mogą przyznać instytucji kredytowej ograniczony czas, w którym ma ona dostosować się do tego limitu.

W przypadku gdy zastosowanie ma kwota 150 mln EUR, o której mowa w ust. 1, właściwe organy mogą w indywidualnym przypadku zezwolić na przekroczenie limitu 100 % mającego zastosowanie wobec funduszy własnych instytucji kredytowej.”;

23) w art. 112 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Z zastrzeżeniem ust. 3 niniejszego artykułu, w przypadku gdy na mocy art. 113–117 dozwolone jest uznawanie rzeczywistej lub nierzeczywistej ochrony kredytowej, podlega ona zgodności z wymogami kwalifikowalności i innymi minimalnymi wymogami określonymi w art. 90–93.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Do celów niniejszej sekcji, instytucja kredytowa nie uwzględnia zabezpieczeń, o których mowa w załączniku VIII część 1 pkt 20–22, chyba że jest to dozwolone na mocy art. 115.”;

24) w art. 113 wprowadza się następujące zmiany:

a) skreśla się ust. 1 i 2;

b) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„3. Poniższe ekspozycje wyłącza się ze stosowania art. 111 ust. 1.”;

(ii) litery e) i f) otrzymują brzmienie:

„e) pozycje aktywów stanowiące należności od rządów regionalnych lub władz lokalnych państw członkowskich, w przypadku gdy tym należnościom przypisuje się zgodnie z art. 78–83 wagę ryzyka równą 0 %, oraz inne ekspozycje wobec należności od takich rządów regionalnych lub władz lokalnych, lub gwarantowane przez nie, którym przypisuje się zgodnie z art. 78–83 wagę ryzyka równą 0 %;

- f) ekspozycje wobec kontrahentów, o których mowa w art. 80 ust. 7 lub 8, jeśli przypisuje się im zgodnie z art. 78–83 wagę ryzyka równą 0 %; ekspozycje niespełniające tych kryteriów, niezależnie od tego, czy są wyłączone z art. 111 ust. 1, traktuje się jako ekspozycje wobec osoby trzeciej.”;
- (iii) lit. i) otrzymuje brzmienie:
- „i) ekspozycje wynikające z niewykorzystanych zobowiązań kredytowych, które zostały sklasyfikowane jako pozabilansowe pozycje niskiego ryzyka w załączniku II i pod warunkiem że zawarto umowę z klientem lub grupą powiązanych klientów, na mocy której ten instrument może być wykorzystany, wyłącznie jeśli zagwarantowano, że nie spowoduje to przekroczenia limitu mającego zastosowanie na mocy art. 111 ust. 1.”;
- (iv) skreśla się lit. j)–t);
- (v) skreśla się akapit trzeci, czwarty i piąty;
- c) dodaje się ustęp w brzmieniu:
- „4. Państwa członkowskie mogą całkowicie lub częściowo wyłączyć poniższe ekspozycje ze stosowania art. 111 ust. 1:
- a) obligacje zabezpieczone objęte warunkami załącznika VI część 1 pkt 68, 69 i 70;
- b) pozycje aktywów stanowiące należności od rządów regionalnych lub władz lokalnych państw członkowskich, w przypadku gdy tym należnościom przypisuje się zgodnie z art. 78–83 wagę ryzyka równą 20 %, oraz inne ekspozycje wobec należności od takich rządów regionalnych lub władz lokalnych lub gwarantowane przez nie, którym przypisuje się zgodnie z art. 78–83 wagę ryzyka równą 20 %;
- c) niezależnie od ust. 3 lit. f) niniejszego artykułu, ekspozycje, łącznie z uczestnictwem i innymi typami holdingów, instytucji kredytowej wobec jej przedsiębiorstwa dominującego, wobec innych przedsiębiorstw zależnych w stosunku do tego przedsiębiorstwa dominującego lub wobec własnych przedsiębiorstw zależnych, w zakresie, w jakim przedsiębiorstwa te są objęte nadzorem skonsolidowanym, któremu podlega sama instytucja kredytowa, zgodnie z niniejszą dyrektywą lub z równoważnymi przepisami obowiązującymi w państwie trzecim; ekspozycje niespełniające tych kryteriów, niezależnie od tego, czy są wyłączone z art. 111 ust. 1, traktowane są jako ekspozycje wobec osoby trzeciej;
- d) pozycje aktywów stanowiące należności od i inne ekspozycje, w tym udziały kapitałowe lub inne aktywa finansowe, wobec regionalnych lub centralnych instytucji kredytowych, z którymi dana instytucja kredytowa jest stowarzyszona w sieci zgodnie z przepisami prawnymi lub ustawowymi i które na mocy tych przepisów mają obowiązek przeprowadzać rozliczenia środków wewnątrz sieci;
- e) pozycje aktywów stanowiące należności od i inne ekspozycje wobec instytucji kredytowych podjęte przez instytucje kredytowe działające na zasadach niekonkurencyjnych, udzielające pożyczek w ramach programów legislacyjnych lub ich statutów wspierających określone sektory gospodarki przy pewnej formie nadzoru ze strony rządu i restrykcji w odniesieniu do wykorzystania tych pożyczek, pod warunkiem że wynikają z nich odpowiednie ekspozycje, które są przekazywane beneficjentom za pośrednictwem innych instytucji kredytowych;
- f) pozycje aktywów stanowiące należności od instytucji oraz inne ekspozycje wobec instytucji, pod warunkiem że ekspozycje te nie stanowią funduszy własnych tych instytucji, ich termin zapadalności nie przekracza następnego dnia roboczego i nie są denominowane w jednej z głównych walut handlowych;
- g) pozycje aktywów stanowiące należności od banków centralnych w postaci wymaganych rezerw minimalnych przetrzymywanych w tych bankach centralnych i które są denominowane w ich walutach krajowych;
- h) pozycje aktywów stanowiące należności od rządów centralnych w postaci ustawowych wymogów w zakresie płynności, przetrzymywane w postaci rządowych papierów wartościowych, denominowane i finansowane w ich walutach krajowych, pod warunkiem że za zgodą właściwych organów ocena kredytowa tych rządów centralnych dokonana przez wyznaczoną instytucję ECAI stanowi jakość inwestycyjną;
- i) 50 % pozabilansowych akredytyw dokumentowych umiarkowanego ryzyka i pozabilansowych niewykorzystanych zobowiązań kredytowych umiarkowanego ryzyka, o których mowa w załączniku II, i pod warunkiem zgody ze strony właściwych organów, 80 % gwarancji innych niż gwarancje kredytowe, które posiadają podstawę prawną lub ustawową i są udzielane ich członkom przez fundusze gwarancji wzajemnych posiadające status instytucji kredytowej;
- j) prawnie wymagane gwarancje stosowane przy wypłacie hipotecznego kredytobiorcy kredytu hipotecznego finansowanego poprzez emisję obligacji hipotecznych przed ostateczną rejestracją hipoteki w księdze wieczystej, pod warunkiem że gwarancja ta nie jest wykorzystywana do zmniejszenia ryzyka przy obliczaniu aktywów ważonych ryzykiem.”;

25) w art. 114 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Z zastrzeżeniem ust. 3 niniejszego artykułu, do obliczania wartości ekspozycji do celów art. 111 ust. 1 instytucja kredytowa może stosować »w pełni zaktualizowaną wartość ekspozycji«, obliczoną zgodnie z art. 90–93, przy uwzględnieniu ograniczenia ryzyka kredytowego, korekt z tytułu zmienności oraz wszelkich niedopasowań terminów rozliczenia (E*)”;

b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Z zastrzeżeniem ust. 3 niniejszego artykułu, instytucja kredytowa, której zezwolono na stosowanie własnych oszacowań LGD oraz współczynników konwersji dla klas ekspozycji zgodnie z art. 84–89, uzyskuje – o ile jest w stanie oszacować w stopniu zadowalającym właściwe organy wpływ zabezpieczenia finansowego na ekspozycję w oderwaniu od innych aspektów związanych z wartością LGD – pozwolenie na uznawanie omawianego wpływu w obliczaniu wartości ekspozycji do celów art. 111 ust. 1.”;

(ii) akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„Instytucje kredytowe, które uzyskały zezwolenie na stosowanie własnych oszacowań LGD oraz współczynników konwersji dla klas ekspozycji zgodnie z art. 84–89 i które nie obliczają wartości własnych ekspozycji zgodnie z metodą opisaną w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, mogą stosować kompleksową metodę ujmowania zabezpieczeń finansowych lub metodę określoną w art. 117 ust. 1 lit. b) do obliczania wartości ekspozycji.”;

c) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Instytucja kredytowa, która stosuje kompleksową metodę ujmowania zabezpieczeń finansowych lub której udzielono pozwolenia na stosowanie metody opisanej w ust. 2 niniejszego artykułu do obliczania wartości ekspozycji do celów art. 111 ust. 1, prowadzi okresowe testy skrajnych warunków koncentracji ryzyka kredytowego, obejmujące również możliwą do zrealizowania wartość przyjętych zabezpieczeń.”;

(ii) akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy test warunków skrajnych wykaże niższą możliwą wartość realizacji przyjętego zabezpieczenia niż wartość dopuszczalna zgodnie z kompleksową metodą ujmowania zabezpieczeń finansowych lub metodą opisaną w ust. 2 niniejszego artykułu, stosownie do przypadku, wówczas należy odpowiednio zmniejszyć wartość uznawanego zabezpieczenia przy obliczaniu wartości ekspozycji do celów art. 111 ust. 1.”;

(iii) w akapicie piątym lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) zasady i procedury na wypadek, gdy test warunków skrajnych wykazuje niższą możliwą wartość realizacji przyjętego zabezpieczenia niż wartość uwzględniana przy stosowaniu kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych lub metody opisanej w ust. 2; oraz”;

d) skreśla się ust. 4;

26) art. 115 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 115

1. Do celów niniejszej sekcji, instytucja kredytowa może obniżyć wartość ekspozycji do 50 % wartości danej nieruchomości mieszkalnej, o ile zostanie spełniony jeden z poniższych warunków:

- a) ekspozycja jest zabezpieczona hipoteką na nieruchomości mieszkalnej lub udziałami w fińskich przedsiębiorstwach mieszkaniowych działających zgodnie z fińską ustawą o przedsiębiorstwach mieszkaniowych z 1991 r. lub późniejszymi odpowiadającymi jej aktami prawnymi;
- b) ekspozycja dotyczy transakcji leasingowej, na mocy której leasingodawca zachowuje pełny tytuł własności do nieruchomości mieszkalnej będącej przedmiotem transakcji dopóty, dopóki leasingobiorca nie zrealizuje posiadanej opcji kupna.

Wartość nieruchomości wyliczana jest, w sposób zadowalający dla właściwych organów, na podstawie ostrożnych standardów wyceny ustanowionych przepisami ustawowymi, wykonawczymi lub administracyjnymi. W przypadku nieruchomości mieszkalnych wycenę przeprowadza się przynajmniej raz na trzy lata.

Do celów niniejszego ustępu stosuje się wymogi określone w załączniku VIII część 2 pkt 8 oraz w załączniku VIII część 3 pkt 62–65.

»Nieruchomość mieszkalna« oznacza miejsce zamieszkania przeznaczone do zamieszkiwania lub oddania w najem przez właściciela.

2. Do celów niniejszej sekcji, instytucja kredytowa może obniżyć wartość ekspozycji do 50 % wartości danej nieruchomości komercyjnej, tylko jeżeli zainteresowane właściwe organy w państwie członkowskim, w którym znajduje się dana nieruchomość komercyjna, zezwolą, aby poniższe ekspozycje otrzymały zgodnie z art. 78–83 wagę ryzyka równą 50 %:

- a) ekspozycje zabezpieczone hipotekami na biurach lub innych nieruchomościach komercyjnych lub zabezpieczone udziałami w fińskich przedsiębiorstwach mieszkaniowych, działających zgodnie z fińską ustawą o przedsiębiorstwach mieszkaniowych z 1991 r. lub późniejszymi odpowiadającymi jej aktami prawnymi, w odniesieniu do biur lub innych nieruchomości komercyjnych; lub
- b) ekspozycje związane z transakcjami najmu nieruchomości dotyczącymi biur lub innych nieruchomości komercyjnych.

Wartość nieruchomości wyliczana jest, w sposób zadowalający dla właściwych organów, na podstawie ostrożnych standardów wyceny ustanowionych na mocy przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych.

Nieruchomość komercyjna jest wykończona, wynajęta i przynosi odpowiedni przychód z czynszu.”;

27) skreśla się art. 116;

28) w art. 117 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy ekspozycja wobec klienta jest zabezpieczona gwarancją strony trzeciej lub zabezpieczeniem wydanym przez stronę trzecią, instytucja kredytowa może:

- a) traktować część ekspozycji, która jest zabezpieczona gwarancją, jako ekspozycję ponoszoną w stosunku do gwaranta, a nie do klienta, pod warunkiem że niezabezpieczonej ekspozycji wobec gwaranta przypisana byłaby taka sama lub niższa waga ryzyka w stosunku do wagi ryzyka niezabezpieczonej ekspozycji wobec klienta zgodnie z art. 78–83;
- b) traktować część ekspozycji zabezpieczonej wartością rynkową uznanego zabezpieczenia jako ponoszoną w stosunku do strony trzeciej, a nie do klienta, o ile taka ekspozycja jest zabezpieczona zabezpieczeniem i pod warunkiem że zabezpieczonej części ekspozycji zostałaby przypisana taka sama lub niższa waga ryzyka w stosunku do wagi ryzyka niezabezpieczonej ekspozycji wobec klienta zgodnie z art. 78–83.

Instytucja kredytowa nie stosuje metody, o której mowa w akapicie pierwszym lit. b), w przypadku gdy zachodzi niedopasowanie pomiędzy terminem rozliczenia ekspozycji a terminem rozliczenia ochrony.

Do celów niniejszej sekcji, instytucja kredytowa może stosować zarówno kompleksową metodę ujmowania zabezpieczeń finansowych, jak i metodę opisaną w akapicie pierwszym lit. b) tylko w przypadku, gdy dopuszcza się stosowanie zarówno kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych, jak i uproszczonej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych do celów art. 75 lit. a).”;

b) w ust. 2 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku gdy instytucja kredytowa stosuje ust. 1 lit. a).”;

29) skreśla się art. 119;

30) w rozdziale 2 dodaje się sekcję w brzmieniu:

„Sekcja 7

Ekspozycje na przetransferowane ryzyko kredytowe

Artykuł 122a

1. Instytucja kredytowa inna niż jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub pierwotny kredytodawca jest ekspozycjonowana na ryzyko kredytowe pozycji sekurytyzacyjnej zaliczonej do portfela handlowego lub niehandlowego, tylko

jeżeli jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub pierwotny kredytodawca wyraźnie ujawnili instytucji kredytowej, że będą utrzymywać na bieżąco istotny interes gospodarczy netto, który w żadnym przypadku nie będzie mniejszy niż 5 %.

Na potrzeby niniejszego artykułu »utrzymanie interesu gospodarczego netto« oznacza:

- a) utrzymanie wartości nominalnej nie mniejszej niż 5 % każdej transzy odsprzedanej lub przekazanej inwestorom;
- b) w przypadku sekurytyzacji ekspozycji odnawialnych, utrzymanie przez jednostkę inicjującą udziału wynoszącego co najmniej 5 % wartości nominalnej sekurytyzowanych ekspozycji;
- c) utrzymanie przypadkowo wybranych ekspozycji wynoszących nie mniej niż 5 % wartości nominalnej sekurytyzowanych ekspozycji, jeżeli w przeciwnym wypadku ekspozycje takie zostałyby sekurytyzowane w sekurytyzacji, pod warunkiem że ilość potencjalnie sekurytyzowanych ekspozycji jest pierwotnie nie mniejsza niż 100; lub
- d) utrzymanie transzy pierwszej straty oraz, w razie konieczności, innych transzy o takim samym lub wyższym profilu ryzyka niż transze przekazane lub sprzedane inwestorom i których termin rozliczenia nie jest wcześniejszy niż transzy przekazanych lub sprzedanych inwestorom, tak aby wartość utrzymania wynosiła ogółem nie mniej niż 5 % wartości nominalnej sekurytyzowanych ekspozycji.

Interes gospodarczy netto oblicza się w momencie początkowym i utrzymuje na bieżąco. Nie stosuje się wobec niego żadnych metod ograniczania ryzyka kredytowego ani pozycji krótkich, ani innych instrumentów zabezpieczających. Interes gospodarczy netto określa się na podstawie wartości referencyjnej pozycji pozabilansowych.

Do celów niniejszego artykułu »na bieżąco« oznacza, że utrzymane pozycje, interes lub ekspozycje nie są zabezpieczane ani odsprzedawane.

Do poszczególnych sekurytyzacji nie stosuje się wielokrotności wymogów dotyczących utrzymania.

2. W przypadku gdy dominująca instytucja kredytowa w UE lub finansowa spółka holdingowa w UE lub jedno z jej przedsiębiorstw zależnych, jako jednostka inicjująca lub jednostka sponsorująca, sekurytyzuje ekspozycje z kilku instytucji kredytowych, firm inwestycyjnych lub innych instytucji finansowych objętych zakresem nadzoru skonsolidowanego, wymóg, o którym mowa w ust. 1, może zostać spełniony na podstawie skonsolidowanej sytuacji powiązanej dominującej instytucji kredytowej w UE lub finansowej spółki holdingowej w UE. Niniejszy ustęp ma zastosowanie tylko w przypadku, gdy instytucje kredytowe, przedsiębiorstwa inwestycyjne lub instytucje finansowe, które utworzyły sekurytyzowane ekspozycje, zobowiązały się do przestrzegania wymogów określonych w ust. 5 oraz do terminowego dostarczania jednostce inicjującej lub jednostce sponsorującej i dominującej instytucji kredytowej w UE lub finansowej spółce holdingowej w UE informacji potrzebnych do spełnienia wymogów, o których mowa w ust. 7.

3. Ust. 1 nie stosuje się w przypadku, gdy sekurytyzowane ekspozycje stanowią należności lub należności warunkowe od następujących podmiotów lub są w pełni, bezwarunkowo i nieodwołalnie przez nie gwarantowane:

- a) rządów centralnych lub banków centralnych;
- b) rządów regionalnych, władz lokalnych lub podmiotów sektora publicznego państw członkowskich;
- c) instytucji, którym przypisuje się zgodnie z art. 78–83 wagę ryzyka 50 % lub mniej; lub
- d) wielostronnych banków rozwoju.

Ust. 1 nie ma zastosowania do:

- a) transakcji opartych na jasnym, przejrzystym i dostępnym indeksie, w którym stosowne podmioty referencyjne są takie same jak podmioty tworzące indeks podmiotów będący w szerokim obrocie lub są innymi zbywalnymi papierami wartościowymi różnymi od pozycji sekurytyzacyjnych; lub
- b) pożyczek konsorcjalnych, wierzytelności nabytych lub swapów ryzyka kredytowego, jeśli instrumenty te nie są używane do »przetwarzania« lub zabezpieczania sekurytyzacji objętego ust. 1.

4. Zarówno przed dokonaniem inwestycji, jak i – w stosownych przypadkach – po jej dokonaniu, instytucje kredytowe są w stanie wykazać przed właściwymi organami dla każdej ze swoich poszczególnych pozycji sekurytyzacyjnych, że posiadają kompleksowe i zglobne zrozumienie formalnych zasad polityki i procedur oraz że wdrożyły takie formalne zasady polityki i procedury stosowne do posiadanego portfela handlowego i niehandlowego oraz współmierne do profilu ryzyka swoich inwestycji w pozycje sekurytyzowane w celu analizowania i rejestrowania:

- a) informacji ujawnionych na mocy ust. 1 przez jednostki inicjujące lub jednostki sponsorujące w celu określenia interesu gospodarczego netto, który utrzymują na bieżąco w sekurytyzacji;
- b) charakterystyki ryzyka danej pozycji sekurytyzacyjnej;
- c) charakterystyki ryzyka ekspozycji stanowiących bazę pozycji sekurytyzacyjnej;
- d) reputacji i dotychczas poniesionych strat przez jednostki inicjujące lub jednostki sponsorujące w związku z wcześniejszymi sekurytyzacjami w odpowiednich klasach ekspozycji stanowiących bazę pozycji sekurytyzacyjnej;
- e) oświadczeń złożonych przez jednostki inicjujące lub sponsorujące lub przez ich przedstawicieli lub doradców i ujawnionych przez nich informacji w kwestii dochowania przez nie należytej staranności w odniesieniu do sekurytyzowanych ekspozycji, oraz w stosownym przypadku w kwestii jakości zabezpieczenia sekurytyzowanych ekspozycji;
- f) w stosownych przypadkach, metodologii i koncepcji, na których opiera się wycena zabezpieczenia wspierającego sekurytyzowane ekspozycje, oraz zasad polityki przyjętych przez jednostkę inicjującą lub jednostkę

sponsorującą w celu zapewnienia niezależności rzeczoznawcy; oraz

- g) wszystkich cech strukturalnych sekurytyzacji, które mogą mieć istotny wpływ na wyniki pozycji sekurytyzacyjnych instytucji kredytowej.

Instytucje kredytowe regularnie przeprowadzają własne testy skrajnych warunków stosownie do swoich pozycji sekurytyzacyjnych. W tym celu instytucje kredytowe mogą opierać się na modelach finansowych opracowanych przez ECAI, pod warunkiem że instytucje kredytowe mogą wykazać, na żądanie, że przed dokonaniem inwestycji potwierdziły z należytą starannością istotne założenia modelu i jego strukturę oraz zrozumiały metodologię, założenia i wyniki.

5. Instytucje kredytowe niebędące jednostkami inicjującymi, jednostkami sponsorującymi lub pierwotnymi kredytodawcami ustalają formalne procedury stosowne do ich portfela handlowego i niehandlowego oraz współmierne do profilu ryzyka ich inwestycji w pozycje sekurytyzacyjne w celu bieżącego i terminowego monitorowania informacji na temat wyników ekspozycji stanowiących bazę ich pozycji sekurytyzacyjnych. W stosownych przypadkach procedury te obejmują typ ekspozycji, udział procentowy pożyczek przeterminowanych powyżej 30, 60 i 90 dni, częstość niewykonania zobowiązań, częstość przedpłat, pożyczki postawione w stan natychmiastowej wymagalności, rodzaj zabezpieczenia i w czym jest posiadaniu, oraz rozkład częstości punktowych ocen zdolności kredytowej lub inne środki oceny wiarygodności kredytowej odnoszące się do wszystkich ekspozycji bazowych, dywersyfikację sektorową i geograficzną, rozkład częstości współczynnika pokrycia należności zabezpieczeniem w przedziałach ułatwiających odpowiednią analizę wrażliwości. W przypadku gdy ekspozycje bazowe są same w sobie pozycjami sekurytyzacyjnymi, instytucje kredytowe dysponują informacjami określonymi w niniejszym akapicie dotyczącymi nie tylko bazowych transzy sekurytyzacji, takimi jak nazwa emitenta i jakość kredytu, ale również dotyczącymi cech i wyników puli stanowiących bazę tych transzy sekurytyzacji.

Instytucje kredytowe posiadają dogłębne zrozumienie wszystkich cech strukturalnych transakcji sekurytyzacyjnych, które mogą mieć istotny wpływ na wyniki ich ekspozycji wobec transakcji, takich jak umowy w systemie kaskadowym, mechanizmy wyzwalające efekt kaskady, wsparcie jakości kredytowej, wsparcie płynności, mechanizmy wyzwalania wartości rynkowej oraz odnoszące się do konkretnej transakcji definicje niewykonania zobowiązania.

W przypadku niespełnienia w jakimkolwiek istotnym zakresie wymogów określonych w ust. 4, 7 i w niniejszym ustępie w wyniku zaniedbania lub zaniechania ze strony instytucji kredytowej państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ nałożył proporcjonalną dodatkową wagę ryzyka w wysokości nie mniejszej niż 250 % wagi ryzyka (maksymalnie do wysokości 1 250 %), która z zastrzeżeniem niniejszego ustępu miałyby zastosowanie do odnośnych pozycji sekurytyzacyjnych na mocy części 4 załącznika IX, oraz aby progresywnie podwyższał wagę ryzyka w przypadku każdego kolejnego naruszenia przepisów dotyczących należytej staranności. Właściwe organy uwzględniają wyłączenia w przypadku niektórych sekurytyzacji, przewidziane w ust. 3, poprzez zmniejszenie wagi ryzyka, którą w przeciwnym wypadku nałożyłyby na mocy niniejszego artykułu w odniesieniu do sekurytyzacji, do której zastosowanie ma ust. 3.

6. Instytucje kredytowe będące jednostkami sponsorującymi i inicjującymi stosują w stosunku do ekspozycji, które mają zostać poddane sekurytyzacji, te same solidne i ściśle zdefiniowane kryteria przyznawania kredytu, zgodne z wymogami ust. 3 załącznika V, jakie stosują do ekspozycji, które utrzymują w swoich portfelach. W tym celu instytucje kredytowe będące jednostkami inicjującymi i sponsorującymi stosują te same procedury zatwierdzania oraz, w stosownych przypadkach, zmiany, odnawiania i refinansowania kredytów. Instytucje kredytowe stosują również te same standardy badania udziałów w lub zakupów papierów wartościowych z emisji sekurytyzacyjnych nabytych od osób trzecich, zarówno gdy udziały lub zakupy te są utrzymywane w ich portfelach handlowych, jak i w portfelach niehandlowych.

W przypadku niespełnienia wymogów określonych w akapicie pierwszym niniejszego ustępu instytucja kredytowa będąca jednostką inicjującą nie stosuje art. 95 ust. 1 i ta instytucja kredytowa będąca jednostką inicjującą nie uzyskuje zezwolenia na wyłączenie sekurytyzowanych ekspozycji z obliczeń dotyczących wymogów kapitałowych obowiązujących ją na mocy niniejszej dyrektywy.

7. Instytucje kredytowe będące jednostkami sponsorującymi i inicjującymi przekazują inwestorom informacje na temat poziomu ich zobowiązań na mocy ust. 1 w celu utrzymania interesu gospodarczego netto w sekurytyzacji. Instytucje kredytowe będące jednostkami sponsorującymi i inicjującymi zapewniają, by potencjalni inwestorzy mieli w każdej chwili dostęp do faktycznie istotnych danych na temat jakości kredytowej i wyników poszczególnych ekspozycji bazowych, przepływów pieniężnych oraz zabezpieczeń wspierających ekspozycję sekurytyzacyjną, jak również informacji koniecznych do przeprowadzenia kompleksowych i świadomych testów skrajnych warunków w zakresie przepływów pieniężnych i wartości zabezpieczeń wspierających ekspozycje bazowe. W tym celu »faktycznie istotne dane« określone są w dniu sekurytyzacji, a w stosownych przypadkach z uwagi na charakter sekurytyzacji – po tym dniu.

8. Ust. 1–7 stosuje się do nowych sekurytyzacji emitowanych w dniu 1 stycznia 2011 r. lub po tym dniu. Ust. 1–7 stosuje się po dniu 31 grudnia 2014 r. do istniejących sekurytyzacji, w przypadku gdy nowe ekspozycje bazowe są do nich dodawane lub zamieniane po tej dacie. Właściwe organy mogą podjąć decyzję o tymczasowym zawieszeniu wymogów, o których mowa w ust. 1 i 2, w okresach ogólnorynkowych napięć związanych z ryzykiem utraty płynności.

9. Właściwe organy ujawniają następujące informacje:

- a) ogólne kryteria i metody przyjęte w celu dokonania przeglądu zgodności z ust. 1–7 – do dnia 31 grudnia 2010 r.;
- b) bez uszczerbku dla przepisów rozdziału 1 sekcja 2 – podsumowanie wyniku kontroli nadzorczej oraz opis środków nałożonych w przypadkach niezgodności z ust. 1–7 rozpoznawanych corocznie, od dnia 31 grudnia 2011 r.

Wymóg określony w niniejszym ustępie obowiązuje z zastrzeżeniem art. 144 akapit drugi.

10. Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego przedstawia Komisji coroczne sprawozdanie dotyczące zgodności właściwych organów z niniejszym artykułem. Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego przygotowuje wytyczne dotyczące konwergencji praktyk nadzorczych w odniesieniu do niniejszego artykułu, obejmujące środki podejmowane w przypadku naruszenia zasad należytej staranności i obowiązków związanych z zarządzaniem ryzykiem.”;

31) w art. 129 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) planowanie i koordynacja działań nadzorczych w sytuacjach normalnych, również w odniesieniu do działań przewidzianych w art. 123, 124, 136 w rozdziale 5 i załączniku V we współpracy z właściwymi organami, których to dotyczy;

c) planowanie i koordynacja działań nadzorczych we współpracy z właściwymi organami, których to dotyczy, a gdy zajdzie taka konieczność – z bankami centralnymi, w czasie przygotowań do sytuacji nadzwyczajnych i podczas nich, w tym gdy zaistnieje niekorzystny rozwój sytuacji w instytucjach kredytowych lub na rynkach finansowych, z wykorzystaniem, o ile jest to możliwe, istniejących określonych kanałów komunikacji w celu usprawnienia zarządzania w sytuacji kryzysowej.

Planowanie i koordynacja działań nadzorczych, o których mowa w lit. c), obejmuje środki szczególne, o których mowa w art. 132 ust. 3 lit. b), przygotowywanie wspólnych ocen, wprowadzanie planów awaryjnych i informowanie opinii publicznej.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany i właściwe organy odpowiedzialne za nadzór przedsiębiorstw zależnych od unijnej dominującej instytucji kredytowej lub od unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej w państwie członkowskim podejmują wszelkie starania, aby podjąć wspólną decyzję w sprawie stosowania art. 123 i 124 w celu określenia właściwego poziomu skonsolidowanych funduszy własnych tej grupy w odniesieniu do jej sytuacji finansowej i profilu ryzyka oraz poziomu funduszy własnych wymaganego do stosowania art. 136 ust. 2 w stosunku do każdego podmiotu w ramach grupy bankowej i w ujęciu skonsolidowanym.

Wspólną decyzję podejmuje się w terminie czterech miesięcy po dostarczeniu pozostałym właściwym organom sprawozdania zawierającego ocenę ryzyka grupy zgodnie z art. 123 i 124 przez organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany. Wspólna decyzja należyście uwzględnia ocenę ryzyka przedsiębiorstw zależnych przeprowadzoną przez właściwe organy zgodnie z art. 123 i 124.

Wspólna decyzja przedstawiona jest w dokumencie zawierającym w pełni uzasadnioną decyzję, która zostaje przedłożona dominującej instytucji kredytowej w UE przez organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany. W przypadku braku porozumienia organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany, na wniosek jednego z pozostałych zainteresowanych właściwych organów, konsultuje się z Komitetem Europejskich Organów Nadzoru Bankowego. Organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany może konsultować się z Komitetem Europejskich Organów Nadzoru Bankowego z własnej inicjatywy.

W przypadku gdy właściwe organy nie podejmą tego typu wspólnej decyzji w terminie czterech miesięcy, decyzję o zastosowaniu art. 123 i 124 oraz art. 136 ust. 2 podejmuje w ujęciu skonsolidowanym organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany po należytych uwzględnieniu oceny ryzyka przedsiębiorstw zależnych przeprowadzonej przez właściwe organy.

Decyzję o zastosowaniu art. 123 i 124 oraz art. 136 ust. 2 podejmują właściwe organy odpowiedzialne za nadzór przedsiębiorstw zależnych od dominującej instytucji kredytowej w UE lub od dominującej finansowej spółki holdingowej w UE w ujęciu indywidualnym lub subskonsolidowanym po należytych rozpatrzeniu opinii i zastrzeżeń wyrażonych przez organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany.

Decyzje przedstawiane są w dokumencie zawierającym w pełni uzasadnioną decyzję i uwzględniają ocenę ryzyka, opinie i zastrzeżenia pozostałych właściwych organów wyrażone w okresie czterech miesięcy. Dokument zostaje przedłożony przez organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany wszystkim zainteresowanym właściwym organom oraz dominującej instytucji kredytowej w UE.

W przypadku gdy przeprowadzono konsultacje z Komitetem Europejskich Organów Nadzoru Bankowego, wszystkie właściwe organy biorą pod uwagę takie zalecenia i wyjaśniają wszelkie istotne odstępstwa od tych zaleceń.

Wspólna decyzja, o której mowa w akapicie pierwszym, i decyzje podjęte przez właściwe organy w przypadku braku wspólnej decyzji uznawane są za rozstrzygające i stosowane przez właściwe organy w zainteresowanych państwach członkowskich.

Wspólna decyzja, o której mowa w akapicie pierwszym, i każda decyzja podjęta w przypadku braku wspólnej decyzji zgodnie z akapitem czwartym i piątym, są corocznie aktualizowane lub, w wyjątkowych przypadkach, gdy właściwy organ odpowiedzialny za nadzór przedsiębiorstw zależnych od dominującej instytucji kredytowej w UE lub od dominującej finansowej spółki holdingowej w UE zwraca się do organu odpowiedzialnego za nadzór skonsolidowany z pisemnym i w pełni uzasadnionym wnioskiem o aktualizację decyzji dotyczącej stosowania art. 136 ust. 2. W tym ostatnim przypadku aktualizacja może być dokonana w ujęciu dwustronnym przez organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany oraz właściwy organ składający wniosek.

Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego opracowuje wytyczne służące konwergencji praktyk nadzorczych w zakresie procesu podejmowania wspólnej decyzji, o którym mowa w niniejszym ustępie, oraz w zakresie stosowania art. 123, art. 124 i art. 136 ust. 2 w celu ułatwienia podejmowania wspólnych decyzji.”;

32) art. 130 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W razie wystąpienia sytuacji nadzwyczajnej, w tym gdy zaistnieje niekorzystny rozwój sytuacji na rynkach finansowych, co może zagrozić płynności rynkowej i stabilności systemu finansowego w jednym z państw członkowskich, w którym przedsiębiorstwa należące do grupy uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności lub w którym ustanowiono istotne oddziały, o których mowa w art. 42a, organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany, z zastrzeżeniem rozdziału 1 sekcji 2, zawiadamia o tym w najkrótszym możliwym terminie organy, o których mowa w art. 49 akapit czwarty i w art. 50, oraz przekazuje wszystkie informacje mające zasadnicze znaczenie przy realizacji ich zadań. Obowiązki te mają zastosowanie w stosunku do wszystkich właściwych organów na mocy art. 125 i 126 oraz do właściwego organu określonego w art. 129 ust. 1.

Jeżeli organ, o którym mowa w art. 49 akapit czwarty, uzyskuje wiedzę o sytuacji opisanej w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zawiadamia o tym w najkrótszym możliwym terminie organy, o których mowa w art. 125 i 126.

W przypadku gdy jest to możliwe, właściwy organ i organ, o którym mowa w art. 49 akapit czwarty, wykorzystują wszystkie istniejące określone kanały komunikacji.”;

33) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 131a

1. Organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany ustanawia kolegia organów nadzoru w celu ułatwienia realizacji zadań, o których mowa w art. 129 i art. 130 ust. 1, oraz z zastrzeżeniem wymogów poufności określonych w ust. 2 niniejszego artykułu i zgodnie z prawem wspólnotowym, zapewnia w stosownych przypadkach odpowiednią koordynację i współpracę z odnośnymi właściwymi organami krajów trzecich.

Kolegia organów nadzoru opracowują ramy działania dla organu odpowiedzialnego za nadzór skonsolidowany i dla pozostałych zainteresowanych właściwych organów potrzebne do realizacji następujących zadań:

- a) wymiany informacji;
- b) akceptacji, w stosownych przypadkach, powierzania zadań na zasadzie dobrowolności i delegowania obowiązków na zasadzie dobrowolności;
- c) określania programów nadzoru na podstawie oceny ryzyka grupy zgodnie z art. 124;
- d) zwiększenia efektywności nadzoru poprzez wyeliminowanie powielających się wymogów nadzorczych, włącznie z tymi, które dotyczą wniosków o dostarczenie informacji, o których mowa w art. 130 ust. 2 i art. 132 ust. 2;

- e) konsekwentnego stosowania wymogów ostrożnościowych na mocy niniejszej dyrektywy w stosunku do wszystkich podmiotów w ramach grupy bankowej, bez uszczerbku dla opcji i swobody działania przewidzianych w przepisach wspólnotowych;
- f) stosowania art.129 ust. 1 lit. c), uwzględniając pracę wykonywaną przez inne fora utworzone w tym obszarze.

Właściwe organy uczestniczące w kolegiach organów nadzoru ściśle współpracują między sobą. Wymogi poufności na mocy rozdziału 1 sekcja 2 nie uniemożliwiają właściwym organom wymiany informacji poufnych w ramach kolegiów organów nadzoru. Ustanowienie i funkcjonowanie kolegiów organów nadzoru nie wpływa na prawa i obowiązki właściwych organów wynikające z niniejszej dyrektywy.

2. Ustanowienie i funkcjonowanie kolegiów przebiega na podstawie pisemnych ustaleń, o których mowa w art. 131, określonych przez organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany po przeprowadzeniu konsultacji z zainteresowanymi właściwymi organami.

Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego opracowuje wytyczne dotyczące działalności operacyjnej kolegiów, w tym w odniesieniu do art. 42a ust. 3.

W kolegiach organów nadzoru mogą uczestniczyć właściwe organy odpowiedzialne za nadzór przedsiębiorstw zależnych od dominującej instytucji kredytowej w UE lub od dominującej finansowej spółki holdingowej w UE i właściwe organy państwa przyjmującego, w którym ustanowiono istotne oddziały, o których mowa w art. 42a, w stosowanych przypadkach banki centralne oraz, w stosownych przypadkach i z zastrzeżeniem wymogów poufności równoważnych – zdaniem wszystkich właściwych organów – wymogom określonym w sekcji 2 rozdział 1, właściwe organy państw trzecich.

Organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany przewodniczy posiedzeniom kolegium i podejmuje decyzje o tym, które właściwe organy uczestniczą w posiedzeniach lub działaniach kolegium. Organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany z wyprzedzeniem powiadamia w sposób pełny wszystkich członków kolegium o organizacji takich posiedzeń, głównych zagadnieniach, które należy omówić, i działaniach, które należy przeanalizować. Organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany także powiadamia w sposób pełny i terminowy wszystkich członków kolegium o działaniach podjętych w trakcie tych posiedzeń lub o wprowadzonych środkach.

W decyzji organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany uwzględnia zasadność – dla tych organów – działania nadzorczego, które ma zostać zaplanowane lub skoordynowane, w szczególności ewentualny wpływ na stabilność systemów finansowych w zainteresowanych państwach członkowskich, o których mowa w art. 40 ust. 3, i na obowiązki, o których mowa w art. 42a ust. 2.

Z zastrzeżeniem wymogów poufności wynikających z rozdziału 1 sekcji 2, organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany informuje Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego o działaniach kolegium organów nadzoru, w tym o sytuacjach nadzwyczajnych, oraz przekazuje Komitetowi wszystkie informacje, które są szczególnie istotne w kontekście konwergencji w zakresie nadzoru.”;

34) w art. 132 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 1 lit. d) odesłanie do art. 136 zastępuje się odesłaniem do art. 136 ust. 1;
- b) w ust. 3 lit. d) odesłanie do art. 136 zastępuje się odesłaniem do art. 136 ust. 1;

35) w art. 150 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 lit. k) i l) otrzymują brzmienie:
 - „k) lista i klasyfikacja pozycji pozabilansowych w załącznikach II i IV;
 - l) dostosowanie przepisów w załącznikach III i V–XII w celu uwzględnienia nowych zjawisk zachodzących na rynkach finansowych (w szczególności związanych z nowymi produktami finansowymi) lub w standardach lub wymogach rachunkowości, które uwzględniają wymogi określone w prawie wspólnotowym lub ze względu na konwergencję praktyk nadzorczych.”;
- b) ust. 2 lit. c) otrzymuje brzmienie:
 - „c) objaśnienia wyłączeń przewidzianych w art. 113.”;

36) art. 153 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Do dnia 31 grudnia 2015 r. przy obliczaniu kwot ekspozycji ważonych ryzykiem do celów załącznika VI część 1 pkt 4 w odniesieniu do ekspozycji wobec rządów centralnych państw członkowskich lub banków centralnych denominowanych i finansowanych w walucie krajowej państwa członkowskiego stosowana jest ta sama waga ryzyka, która byłaby przypisana do takich ekspozycji denominowanych i finansowanych w ich walucie krajowej.”;

37) w art. 154 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„8. Instytucje kredytowe, które nie spełniają limitów określonych w art. 66 ust. 1a do dnia 31 grudnia 2010 r., opracowują strategie i procesy dotyczące podjęcia środków koniecznych do rozwiązania tej sytuacji przed upływem terminów określonych w ust. 9 niniejszego artykułu.

Środki te poddawane są przeglądowi na mocy art. 124.

9. Instrumenty, które do dnia 31 grudnia 2010 r. zgodnie z prawem krajowym były uznawane za równoważne z pozycjami, o których mowa w art. 57 lit. a), b) i c), ale nie wchodzą w zakres art. 57 lit. a) lub nie spełniają kryteriów określonych w art. 63a, uznawane są za wchodzące w zakres art. 57 lit. ca) do dnia 31 grudnia 2040 r., z zastrzeżeniem następujących ograniczeń:

- a) do 20 % sumy łącznej pozycji określonych w art. 57 lit. a)–ca) pomniejszonej o sumę łączną pozycji określonych w art. 57 lit. i), j) i k) w okresie od 10 do 20 lat po dniu 31 grudnia 2010 r.;
- b) do 10 % sumy łącznej pozycji określonych w art. 57 lit. a)–ca) pomniejszonej o sumę łączną pozycji określonych w art. 57 lit. i), j) i k) w okresie od 20 do 30 lat po dniu 31 grudnia 2010 r.

Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego monitoruje, do dnia 31 grudnia 2010 r., emisję tych instrumentów.

10. Do celów sekcji 5, pozycje aktywów stanowiące należności od instytucji i inne ekspozycje wobec instytucji powstałe przed dniem 31 grudnia 2009 r. nadal traktowane są w taki sam sposób, jaki stosuje się zgodnie z art. 115 ust. 2 i art. 116, ponieważ istniały one przed dniem 7 grudnia 2009 r., nie dłużej jednak niż do dnia 31 grudnia 2012 r.

11. Do dnia 31 grudnia 2012 r. okres, o którym mowa w art. 129 ust. 3, wynosi sześć miesięcy.”;

38) art. 156 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 156

Komisja, we współpracy z państwami członkowskimi, oraz przy uwzględnieniu wkładu Europejskiego Banku Centralnego, okresowo monitoruje, czy niniejsza dyrektywa, traktowana jako całość, wraz z dyrektywą 2006/49/WE, wywołuje istotne skutki w zakresie cyklu gospodarczego, oraz w świetle tego badania rozważa, czy uzasadnione są środki zaradcze.

Na podstawie tej analizy i przy uwzględnieniu wkładu Europejskiego Banku Centralnego Komisja sporządza co dwa lata sprawozdanie i przedstawia je Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, wraz z odpowiednimi propozycjami. Przy sporządzaniu sprawozdania brany jest odpowiednio pod uwagę wkład kredytobiorców i kredytodawców.

Do dnia 31 grudnia 2009 r. Komisja dokona całościowego przeglądu niniejszej dyrektywy w celu wyjścia naprzeciw potrzebie lepszej analizy i rozwiązania makroostrożnościowych problemów, włącznie ze zbadaniem:

- a) środków łagodzących wzrosty i spadki w cyklu koniunkturalnym, w tym konieczności tworzenia przez instytucje kredytowe w okresie dobrej koniunktury buforów przeciwdziałających cykliczności, które można wykozystać w czasie jej spadku;
- b) przesłanek leżących u podstaw obliczenia wymogów kapitałowych w niniejszej dyrektywie; oraz

- c) środków uzupełniających do wymogów oceny ryzyka wobec instytucji kredytowych, aby wspomóc ograniczanie wzrostu presji w systemie bankowym.

Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z powyższych kwestii wraz z odpowiednimi wnioskami.

Komisja niezwłocznie, a w każdym razie do dnia 31 grudnia 2009 r., przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie konieczności dalszej reformy systemu nadzoru, w tym odpowiednich artykułów niniejszej dyrektywy, i występuje ze stosownym wnioskiem legislacyjnym zgodnie z procedurą mającą zastosowanie na mocy Traktatu.

Do dnia 1 stycznia 2011 r. Komisja dokonuje przeglądu postępów dokonanych przez Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego w zakresie jednolitych formatów, częstotliwości i terminów przedkładania sprawozdań, o których mowa w art. 74 ust. 2. W świetle tego przeglądu Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie stosowne sprawozdanie.

Do dnia 31 grudnia 2011 r. Komisja dokonuje przeglądu i sporządza sprawozdanie na temat stosowania niniejszej dyrektywy, ze szczególnym uwzględnieniem wszystkich aspektów art. 68–73, art. 80 ust. 7, art. 80 ust. 8, oraz jej stosowania do finansowania w formie mikrokredytów, a także przedkłada to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wraz z wszelkimi odpowiednimi wnioskami.

Do dnia 31 grudnia 2011 r. Komisja dokonuje przeglądu i sporządza sprawozdanie na temat stosowania art. 113 ust. 4, obejmujące kwestię, czy wyłączenia powinny leżeć w gestii państw członkowskich, oraz przedkłada to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wraz z odpowiednimi wnioskami. W odniesieniu do ewentualnego zniesienia kompetencji krajowych na mocy art. 113 ust. 3 lit. c) i możliwości ich stosowania na poziomie UE w przeglądzie uwzględnia się w szczególności skuteczność zarządzania ryzykiem grupy przy jednoczesnym zapewnieniu wystarczających zabezpieczeń gwarantujących stabilność finansową we wszystkich państwach członkowskich, w których podmioty grupy są zarejestrowane.

Do dnia 31 grudnia 2009 r. Komisja dokonuje przeglądu i przygotowuje sprawozdanie w sprawie środków służących zwiększeniu przejrzystości obrotu pozagiełdowego, w tym obrotu swapami ryzyka kredytowego, polegających między innymi na dokonywaniu rozliczeń za pośrednictwem centralnego kontrahenta, i przedkłada to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wraz z wszelkimi stosownymi wnioskami.

Do dnia 31 grudnia 2009 r. Komisja sporządza sprawozdanie na temat spodziewanych skutków art. 122a i przedkłada to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wraz z wszelkimi stosownymi wnioskami. Komisja sporządza sprawozdanie po konsultacji z Komitetem Europejskich Organów Nadzoru Bankowego. W sprawozdaniu Komisja rozpatruje w szczególności, czy minimalne wymogi dotyczące

zatrzymania zgodnie z art. 122a ust. 1 spełniają cel poprawy zbieżności interesów jednostek inicjujących lub sponsorujących i inwestorów oraz czy wzmacniają one stabilność finansową, a także czy, biorąc pod uwagę sytuację międzynarodową, właściwe byłoby zwiększenie minimalnego poziomu zatrzymania.

Do dnia 1 stycznia 2012 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania i skuteczności art. 122a w świetle rozwoju sytuacji na rynku międzynarodowym.”;

39) w załączniku III wprowadza się następujące zmiany:

a) w części 1 pkt 5 dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Zgodnie z metodą określoną w części 6 niniejszego załącznika (metoda modeli wewnętrznych) wszystkie pakiety netting set z pojedynczym kontrahentem mogą być traktowane jako pojedynczy pakiet netting set, jeżeli ujemne symulowane wartości rynkowe pojedynczego pakietu netting set ustala się jako zero przy szacowaniu wartości oczekiwanej ekspozycji (EE).”;

b) w części 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli instytucja kredytowa nabywa ochronę w postaci kredytowego instrumentu pochodnego w związku z ekspozycją zaliczaną do portfela niehandlowego lub ryzykiem kredytowym kontrahenta (CCR), może ona obliczać swój wymóg kapitałowy z tytułu zabezpieczanych aktywów zgodnie z załącznikiem VIII część 3 pkt 83–92 lub – z zastrzeżeniem zgody właściwych organów – zgodnie z załącznikiem VII część 1 pkt 4 albo załącznikiem VII część 4 pkt 96–104.

W takich przypadkach oraz w przypadkach, gdy nie stosuje się możliwości przewidzianej w załączniku II pkt 11 zdanie drugie do dyrektywy 2006/49/WE, wartość ekspozycji z tytułu CCR w odniesieniu do tych kredytowych instrumentów pochodnych ustala się jako zero.

Jednakże do celów obliczania wymogów kapitałowych w odniesieniu do ryzyka kredytowego kontrahenta, instytucja może podjąć decyzję o konsekwentnym uwzględnianiu wszystkich kredytowych instrumentów pochodnych nieuwzględnionych w portfelu handlowym i nabytych jako ochrona w związku z ekspozycją zaliczaną do portfela niehandlowego lub ryzykiem kredytowym kontrahenta (CCR), gdy ochrona kredytowa jest uznawana na mocy niniejszej dyrektywy.”;

c) w części 5 pkt 15 otrzymuje brzmienie:

„15. Na każdego emitenta referencyjnego papieru dłużnego, będącego podstawą swapu ryzyka kredytowego, przypada jeden hedging set. Swapy ryzyka kredytowego w przypadku »n-tego« niewykonania zobowiązania są traktowane następująco:

a) wielkość pozycji ryzyka referencyjnego instrumentu dłużnego w koszyku będącym podstawą swapu ryzyka kredytowego, uruchamianego n-tym niewykonaniem zobowiązania, jest równa rzeczywistej wartości

referencyjnej referencyjnego instrumentu dłużnego pomnożonej odpowiednio przez zmodyfikowany czas obowiązywania instrumentu pochodnego uruchamianego n-tym niewykonaniem zobowiązania w odniesieniu do zmiany spreadu kredytowego referencyjnego instrumentu dłużnego;

b) na każdy referencyjny instrument dłużny w koszyku, będącym podstawą swapu ryzyka kredytowego uruchamianego n-tym niewykonaniem zobowiązania, przypada jeden hedging set; pozycje ryzyka z tytułu różnych swapów ryzyka kredytowego uruchamianych n-tym niewykonaniem zobowiązania nie są uwzględniane w tym samym hedging set;

c) wielokrotność CCR, która ma zastosowanie do każdego hedging set stworzonego na potrzeby jednego z referencyjnych instrumentów dłużnych będącego instrumentem pochodnym uruchamianym n-tym niewykonaniem zobowiązania, wynosi 0,3 % w odniesieniu do referencyjnych instrumentów dłużnych, które posiadają rating uznanej instytucji ECAI odpowiadający jakości kredytowej od pierwszego do trzeciego stopnia, i 0,6 % w odniesieniu do innych instrumentów dłużnych.”;

40) w załączniku V wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Ryzyko z tytułu transakcji sekurytyzacyjnych, w których instytucje kredytowe są inwestorami, jednostkami inicjującymi lub jednostkami sponsorującymi, w tym ryzyko utraty reputacji (występujące w odniesieniu do złożonych struktur czy produktów), jest oceniane i uwzględniane za pomocą odpowiednich zasad i procedur, przede wszystkim w celu zapewnienia pełnego odzwierciedlenia ekonomicznej istoty transakcji w decyzjach dotyczących oceny ryzyka i zarządzania ryzykiem.”;

b) pkt 14 otrzymuje brzmienie:

„14. W celu identyfikacji, pomiaru, zarządzania ryzykiem utraty płynności w różnych horyzontach czasowych i monitorowania takiego ryzyka, w tym w ciągu dnia, powinny istnieć solidne strategie, zasady, procesy i systemy, dzięki którym instytucje kredytowe będą mogły utrzymać odpowiedni poziom ochrony przed utratą płynności. Te strategie, zasady, procesy i systemy są dostosowywane do rodzaju działalności, walut i podmiotów, a także uwzględniają odpowiednie mechanizmy alokacji kosztów płynności, korzyści i ryzyka.”;

c) dodaje się punkt w brzmieniu:

„14a. Strategie, zasady, procesy i systemy, o których mowa w art. 14, powinny być proporcjonalne do złożoności, profilu ryzyka, zakresu działalności instytucji kredytowej i tolerancji ryzyka określonej przez organ kierowniczy, a także odzwierciedlać znaczenie instytucji kredytowej w każdym państwie członkowskim, w którym instytucja ta prowadzi swoją działalność. Instytucje kredytowe informują o tolerancji ryzyka w stosunku do wszystkich linii biznesowych.”;

- d) pkt 15–22 otrzymują brzmienie:
- „15. Instytucje kredytowe opracowują metody mające na celu identyfikację, pomiar, zarządzanie i monitorowanie poziomów finansowania. Metody te uwzględniają bieżące i przewidywane istotne przepływy pieniężne w ramach aktywów, pasywów, pozycji pozabilansowych, w tym zobowiązań warunkowych, oraz wynikające z nich możliwe skutki ryzyka utraty reputacji.
16. Instytucje kredytowe dokonują rozróżnienia między zastawionym majątkiem a majątkiem wolnym od obciążeń, który jest dostępny cały czas, szczególnie w sytuacjach nadzwyczajnych. Biorą one również pod uwagę osobę prawną, u której znajdują się aktywa, państwo, w którym aktywa są zgodnie z prawem zapisane w rejestrze lub na rachunku, a także ich kwalifikowalność oraz monitorują możliwość mobilizowania aktywów we właściwym czasie.
17. Ponadto instytucje kredytowe mają na uwadze istniejące ograniczenia ustawowe, wykonawcze i operacyjne w stosunku do możliwego transferu płynności i majątku wolnego od obciążeń pomiędzy podmiotami, zarówno wewnątrz EOG, jak i poza nim.
18. Instytucja kredytowa uwzględnia różne narzędzia ograniczania ryzyka utraty płynności, w tym system limitów i zabezpieczenia przed utratą płynności, aby być w stanie przetrwać szereg różnych zdarzeń związanych z napięciem finansowym, a także odpowiednio zdywersyfikowany system finansowania i dostęp do zasobów finansowania. Ustalenia te podlegają regularnym przeglądom.
19. Uwzględnia się alternatywne scenariusze dotyczące poziomów płynności i ograniczania ryzyka kredytowego i dokonuje się regularnego przeglądu założeń leżących u podstaw decyzji dotyczących poziomów finansowania. Do wyżej wymienionych celów alternatywne scenariusze dotyczą w szczególności pozycji pozabilansowych i innych zobowiązań warunkowych, w tym jednostek specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji lub innych jednostek specjalnego przeznaczenia, w stosunku do których instytucja finansowa pełni rolę jednostki sponsorującej lub dostarcza pomoc na utrzymanie płynności finansowej.
20. Instytucje kredytowe rozważają potencjalne skutki alternatywnych scenariuszy, które są dostosowane do konkretnych instytucji, obejmują cały rynek i łączą w sobie inne scenariusze. Rozważa się również różne horyzonty czasowe i zmienne natężenie skrajnych warunków.
21. Instytucje kredytowe dostosowują swoje strategie, wewnętrzne zasady i limity dotyczące ryzyka utraty płynności i opracowują skuteczne plany awaryjne, uwzględniając rezultaty alternatywnych scenariuszy, o których mowa w pkt 19.
22. W celu sprostania zaburzeniom płynności instytucje kredytowe posiadają plany awaryjne określające właściwe strategie i odpowiednie środki wykonawcze w celu pokrycia ewentualnego braku płynności. Plany te są regularnie testowane, uaktualniane na podstawie rezultatów alternatywnych scenariuszy określonych w pkt 19, zgłaszane wyższemu kierownictwu i przez nie akceptowane, tak aby można było odpowiednio dostosować wewnętrzne zasady i procesy.”;
- 41) w załączniku IX część 3 sekcja 2 dodaje się punkt w brzmieniu:
- „7a. Właściwe organy podejmą ponadto niezbędne kroki w celu zapewnienia, aby w odniesieniu do ratingów dotyczących strukturyzowanych instrumentów finansowych ECAI była zobowiązana do publicznego przedstawienia wyjaśnienia, w jaki sposób wyniki wspólnych aktywów mają wpływ na jej ratingi.”;
- 42) w załączniku XI wprowadza się następujące zmiany:
- a) pkt 1 lit. e) otrzymuje brzmienie:
- „e) ekspozycje wobec instytucji kredytowych, dokonywane przez nie pomiary i zarządzanie ryzykiem płynności, w tym opracowanie analiz alternatywnych scenariuszy, zarządzanie strategiami ograniczania ryzyka kredytowego (w szczególności poziomem, składem i jakością zabezpieczeń przed utratą płynności) i skutecznymi planami awaryjnymi;”;
- b) dodaje się punkt w brzmieniu:
- „1a. Do celów pkt 1 lit. e), właściwe organy regularnie przeprowadzają całościową ocenę ogólnego zarządzania ryzykiem utraty płynności kredytowej przez instytucje kredytowe i promują rozwój stosownych wewnętrznych metodyk. Podczas przeprowadzania tych przeglądów właściwe organy mają na uwadze rolę instytucji kredytowych na rynkach finansowych. Właściwe organy jednego państwa członkowskiego należycie uwzględniają potencjalny wpływ swoich decyzji na stabilność systemu finansowego we wszystkich innych państwach członkowskich, których to dotyczy.”;
- 43) załącznik XII część 2 pkt 3 lit. a) i b) otrzymują brzmienie:
- „a) streszczenie warunków umownych dotyczących głównych cech wszystkich pozycji i składników funduszy własnych, w tym instrumentów, o których mowa w art. 57 lit. ca), instrumentów, których postanowienia zawierają zachętę dla instytucji kredytowej do wykupu instrumentów, a także instrumentów podlegających art. 154 ust. 8 i 9;
- b) kwotę funduszy własnych podstawowych wraz z oddzielną informacją na temat pozycji dodatnich i pomniejszych; całkowita wartość instrumentów, o których mowa w art. 57 lit. ca), i instrumentów, których postanowienia zawierają zachętę dla instytucji kredytowej do wykupu instrumentów, jest ujawniana oddzielnie; ujawniając te informacje każdorazowo określa się instrumenty podlegające art. 154 ust. 8 i 9;”;

Artykuł 2

Zmiany do dyrektywy 2006/49/WE

W dyrektywie 2006/49/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 12 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Fundusze własne podstawowe» oznaczają sumę łączną pozycji określonych w art. 57 lit. a)–ca) dyrektywy 2006/48/WE, pomniejszoną o sumę łączną pozycji określonych w art. 57 lit. i), j) i k) tej dyrektywy.”;
- 2) w art. 28 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucje, z wyjątkiem firm inwestycyjnych, które spełniają warunki określone w art. 20 ust. 2 lub 3 niniejszej dyrektywy, monitorują i kontrolują koncentrację dużych ekspozycji zgodnie z przepisami art. 106–118 dyrektywy 2006/48/WE.”;
 - b) skreśla się ust. 3;
- 3) art. 30 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3, właściwe organy mogą zezwolić, aby aktywa stanowiące należności od uznanych firm inwestycyjnych państw trzecich i inne ekspozycje wobec takich firm oraz wobec uznanych izb rozliczeniowych i giełd były traktowane na takich samych zasadach, jak zasady określone odpowiednio w art. 111 ust. 1 dyrektywy 2006/48/WE oraz w art. 106 ust. 2 lit. c) tej dyrektywy.”;
- 4) w art. 31 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) w akapicie pierwszym lit. a) i b) otrzymują brzmienie:
 - „a) ekspozycja wobec danego klienta lub grupy powiązanych ze sobą klientów z tytułu działalności niezaliczonej do portfela handlowego nie przekracza limitu określonego w art. 111 ust. 1 dyrektywy 2006/48/WE, wyliczonego na podstawie funduszy własnych zgodnie z ich określeniem w tej dyrektywie, a więc nadmierna ekspozycja wynika w całości z działalności zaliczonej do portfela handlowego;
 - b) instytucja spełnia dodatkowy wymóg kapitałowy odnośnie do nadmiernej ekspozycji przewyższającej limit określony w art. 111 ust. 1 dyrektywy 2006/48/WE, obliczony zgodnie z załącznikiem VI do niniejszej dyrektywy.”;
 - b) w akapicie pierwszym lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) instytucje zgłaszają właściwym organom raz na trzy miesiące wszystkie przypadki przekroczenia limitu określonego w art. 111 ust. 1 dyrektywy 2006/48/WE w ciągu minionych trzech miesięcy.”;

- c) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W odniesieniu do lit. e), dla każdego przypadku przekroczenia limitu podaje się kwotę nadmiernej ekspozycji i nazwę klienta.”;

- 5) art. 32 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Właściwe organy ustanawiają procedury, aby unieвозмоżliwić instytucjom celowe unikanie dodatkowych wymogów kapitałowych, którym podlegałyby one w innych przypadkach, z tytułu ekspozycji przewyższających limit określony w art. 111 ust. 1 dyrektywy 2006/48/WE, które to ekspozycje trwają dłużej niż dziesięć dni, poprzez czasowe przeniesienie danych ekspozycji do innego przedsiębiorstwa, które należy bądź nie należy do tej samej grupy kapitałowej, lub poprzez przeprowadzanie sztucznych transakcji celem ukończenia jednej ekspozycji przed upływem dziesięciu dni i utworzenia nowej ekspozycji.”;
- 6) w art. 35 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. Do firm inwestycyjnych mają zastosowanie jednolite formaty, częstotliwości i terminy przedkładania sprawozdań, o których mowa w art. 74 ust. 2 dyrektywy 2006/48/WE.”;
- 7) w art. 38 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Artykuł 42a dyrektywy 2006/48/WE, z wyjątkiem ust. 1 lit. a), stosuje się odpowiednio w odniesieniu do nadzoru firm inwestycyjnych, chyba że te firmy inwestycyjne spełniają kryteria określone w art. 20 ust. 2, art. 20 ust. 3 lub art. 46 ust. 1 niniejszej dyrektywy.”;
- 8) w art. 45 ust. 1 datę „31 grudnia 2010 r.” zastępuje się datą „31 grudnia 2014 r.”;
- 9) w art. 47 datę „31 grudnia 2009 r.” zastępuje się datą „31 grudnia 2010 r.”, a odesłanie do pkt 4 i 8 załącznika V do dyrektywy 93/6/EWG zastępuje się odesłaniem do pkt 4 i 8 załącznika VIII;
- 10) w art. 48 ust. 1 datę „31 grudnia 2010 r.” zastępuje się datą „31 grudnia 2014 r.”.

Artykuł 3

Zmiana w dyrektywie 2007/64/WE

Artykuł 1 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2007/64/WE otrzymuje brzmienie:

- „a) instytucje kredytowe w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/48/WE, w tym znajdujące się we Wspólnocie oddziały – w rozumieniu art. 4 ust. 3 tej dyrektywy – instytucji kredytowych posiadających główną siedzibę we Wspólnocie lub – zgodnie z art. 38 tej dyrektywy – poza Wspólnotą.”;

*Artykuł 4***Transpozycja**

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 31 października 2010 r.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 31 grudnia 2010 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonania takiego odniesienia ustalany jest przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst głównych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

*Artykuł 5***Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 6***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 września 2009 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J. BUZEK
Przewodniczący

W imieniu Rady

C. MALMSTRÖM
Przewodniczący